

BINBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 3 - 25 Kuruş

2 - Haziran - Çarşamba - 1948

MARSELLA
SIRRINI AÇARAK MACERASINI ANLATMAGA BAŞLADI.

BEN GEÇEN HAPTE OLDU-
GU GIBİ ANAMIZIN BABA-
MIZIN EVİNDE KALIR; EVİ
BEKLERİM. HATIRLAMİ-
YOR MUSUN?
O ZAMAN TİTAN
YA, NAPOLİDE MU-
HASARADA KAL-
MISTI. AÇ KAL-
MAMAK İÇİN
SAHNEYE ÇIK-
MISTI. SONRA
SEN DE TİYAT
RODA OYNAMAK
İÇİN ONUN YA-
NINA GİTMİŞ-
TİN! BEN,
BURADA YAL-
NIZDIM.

YILAN KADIN

HATIRLIYORUM. O NAPOLİ SEVAHATINDAN PERİŞAN BİR HAL-
DE DÖNMÜSTÜM... NEYSE, GECELİM BUNLARI! BEN GLOKROYA
VARAMAM VALLİ! BEN ÖYLE BİRİNİ BEKLIYORDUM Kİ, O, BELKİ-
DE HİÇ GELMİYECER... FAKAT ONU
HİÇ AKLIMDAN Çİ-
KARAMIYORDUM.
BU ÖYLE BİR
SIR KI...
AH BİL-
MEZSİN.

BENDEN DE
MI SAKLIYOR-
SUN?

ON İKİ SAATTİR YOL
ALİYORDUK. TREN CEHEN-
NEMİ BİR HIZLA GİDIYORDU.
BİRDEN ALARM DÜDÜK-
LERİ ÖTMEGE BAS-
LADI. ÇOK GEÇ MEDEN
TREN HURDAHAŞ
OLMUŞ, SAĞ KA-
LAN YOLCULAR
KENDİLERİNİ
ZORLA DIŞA
RI ATMİŞ-
LARDI!

ALLAHIM SEN
BİZİ KORU.

DAG BASINDA NE YAPACA-
ĞIM!

YAVRUSUNA SARILMIŞ BİR
ANA İNLIYORDU...

BİRDEN KARSIMA
ESMER UZUN BOY-
LU BİR ADAM ÇIKI-
VERDİ.

PEK ŞAŞIRMİŞ-
SINIZ! BÖYLE
SABAHA KA-
DAR GE-
ZECEK-
MİŞİ-
NİZ?

BİLMEM!
ŞAŞALA-
DIM!
KULAKLA-
RIMDA İN-
SAN FER-
YATLARI
ÇINLIYOR!

ADAM BENİ İSSİZ BİR KULUBE-
YE GÖTÜRMÜŞ, OCAKTA ATEŞ YAK-
MIŞ VE BANA SAMANLARDAN
BİR DE YATAK HAZIRLAMIŞTI.

BİR KADEH KANYAK İÇİN KENDİNİZE
GELİRSİNİZ!

PEKİ, TESEKKÜR
EDERİM.

SAYFAYI
CEVİRİNİZ

YABANCI, MARSELLANIN GÖZLERİNİN İÇİNE HAYRAN HAYRAN BAKARAK KONYAK İÇİRTMİŞTİ. HEM DE GALİBA BİRAZ FAZLA İÇİRTMİŞTİ, ÇÜNKÜ MARSELLA BİRDENBİRE HERŞEYİ UNUTMUŞ, HAYATI PEMBE GÖRMEĞE BAŞLAMİŞTİ.

BAKIN YÜZÜNÜZE PEMBELİK GÖZLERİNİZE PARLAKLIK GELDİ! DOĞRUSU RÜYALARDA GÖRÜLEN MELEKLER KADAR GÜZELSİNİZ!

3/6

ZATEN RÜYADA YA-SIYOR GİBİYİM! HERŞEY RÜYA GİBİ...

ATEŞ SÖNÜPTE MARSELLA SAMANLARIN ÜZERİNE UZANINCA İÇİNDE BİR TUHAFLIK HİSSETMEĞE BAŞLADI. ELLERİ GAYRİ İHTİYARİYANINA UZANAN DELİKANLININ ELLERİNİ ARİYORDU.

BEN HİÇ İÇMEDİM AMA SİZE BAKTIKÇA ŞARHOŞ OLUYORUM!

GALİBA ŞARHOŞ OLDUM! ÇOKMU İÇTİM ACABA?

MARSELLA SAFAK VAKTİ UYANINCA ADAPTIN DRTADAN YOK OLDUĞUNU GÖRDÜ. ADINI BİLMİYORDU. SESLENEMEDEN ARADI, AMA BULAMADI...

MARSELLA SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE YOLA ÇIKARAK NAPOLİYE TİTANYANIN YANINA GİTMekten VAZGEÇİP EVE DÖNMEĞE KARAR VERDİ.

NEDEN BANA GÖRÜNMEYEN GİTTİ? NEDEN?

EVE DÖNEYİM DAHA İYİ... ONU ORADA UMİTSİZCE BEKLERİM...

NIHAYET VATANIMA GELDİM GİDO! BEN O KADAR SEVİNCİLİYİMDE SEN NEDEN KEYİFSİZSİN?

NEYE KEYİFSİZ OLAYIM CANIM? YALNIZ BU SEYAHATE KARAR VERMEN HOŞUMA GİT MEDİ!

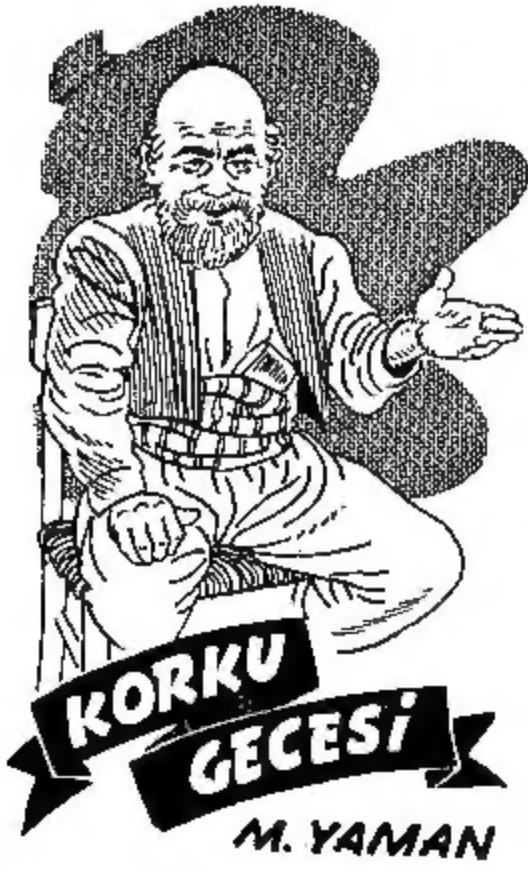
ABLASININ ANLATTIĞI HİKAYEYİ DİNLERKEN VALLİNİN GÖZLERİ YAŞARMİŞTİ.

UNUT ONU MARSELLA! GLOKO SENİ SEYİYOR! ONUNLA EVLEN!

BELKİ GLOKOYA VARIRIM. FAKAT, ONU ÖMRÜMÜN SONUNA KADAR UNUTAMAM VALLİ!

BU SIRADA FRANSIZ-İTALYAN HUDUDUNDAN LÜKS BİR OTOMOBİL GEÇİYOR...

ARKASI VAR

ri kemikli elleriyle işaretler yaparken, ufalmış, sinsi, tilki gözlerini kırparak gülümsedi, başını iki traafa salladı:

— Böylesine her kul çatmamıştır, dedi. Ben bir korku geçirdim ki, üç ay hem sarılık hem de yılançıktan yattım. Konu komşu için iç yüzünü bilmez. Hükümetten para aldı da İstanbul'da keyif çatmağa gitti, dediler.

Kendine mahsus tâbirlerle anlatmağa koyuldu:

— Yaşım elli vardı. Efelğin daha yakasını bırakmamıştım. Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olur, derler. Ben bir türlü kocamak istemiyordum. Soyu, sopu efe geçen bir aile vardı. O tarihte bir oğul daha yetiştirmişlerdi. Kara Durmuş derlerdi ona. Kapı gibi delikanlı. Daha kan dökmemişti. Bir kız dalgası yüzünden şehirde bir kavga çıkarmış, beş, altı kişiyi birden kamalayıp dağa vurmuştu. Kimsenin yanında emniyet kalmadı. Yol kesiyor, posta soyuyor, gece yarısı köylere inip tek başına baskın yapıyordu. Can korkusu yüzünden kendisine yataklık edenler çok olduğu için ele geçmiyordu.

Eh, benim de yetmiş kızım vardı. Hagarılığın bırakmış, bağ, bahçe işleriyle gül gibi geçiniyordum. Elin efesiyle neye çatışayım? Kalktım, bağdaki evi kapayıp şehre indim.

Gelgelelim rahat komadılar. Mehmet Efe Kara Durmuştan korktu da şehre kaçtı, diyorlardı. Eh, ben de peşinde jandarma koşturmuş, yedi köyü susa durdurmuş, dağa çıkmış adamdım. Anadolu savavında hizmetimiz dokundu da affa uğradık. Tövbe edip kendi halimizde yaşamağa başladık. İyi ama böyle dedirtir miyim kendime? Oturdum yerde atıp tutuyordum. İş iddiaya bindi. Bir gün arabayı koştum, kadını da kızı da bindirdim. Bastım gittim bağa.

Kötü güne de raslamıştık, ay karanlılığı bir hava. Baskın korkusundan komşular bütün şehirde. Bağda bir ben, bir kadın, bir de on sekiz yaşındaki kızımın yanıma. Yanaşıma dersem delikanlı sanmayım. On bir, on iki yaşında anca var.

Ocağı yaktık, yemeğimizi yedik. Kapıyı vurdum kol demirini. Ne olur ne olmaz diye sandığa el attım. Bir de ne bakayım, benim parabelum yok. Sordum kadına:

— Bire hatun benim lüver nerede?

— Şehirde kaldı efe, dedi. Hem ne edeceksin lüveri?

Gördün mü sen olanı? Neyse lâfı uzatmıyayım, karı kısmına korku vermeğe gelmez. Bütün şaşırır insanı. Yattık. Yattık amma beni uyku tutmadı. Sıcak bir hava. İnsan rahat nefes alamıyor. Üstelik ılık ılık, sin sin esen yel, saçaktan sarkan bir çinko parçasını ha kurcalar, ha kurcalar.

Sağa dön, sola dön nafil. Gece yarısı vardı. Uzaktan uzağa kalın bir ses duydum. Pencereye sokul-

dum. Kulak verdim. Yanaşıma ince ince sızlanıp duruyor. O kahn ses de tersliyor:

— Ülen köpek, sızlanacağına kalk da Mehmet Efeye haber ver. Silâhlarını alsın da çıksın dışarı. Sonradan Durmuşun kahbeliğine uğradı demesinler.

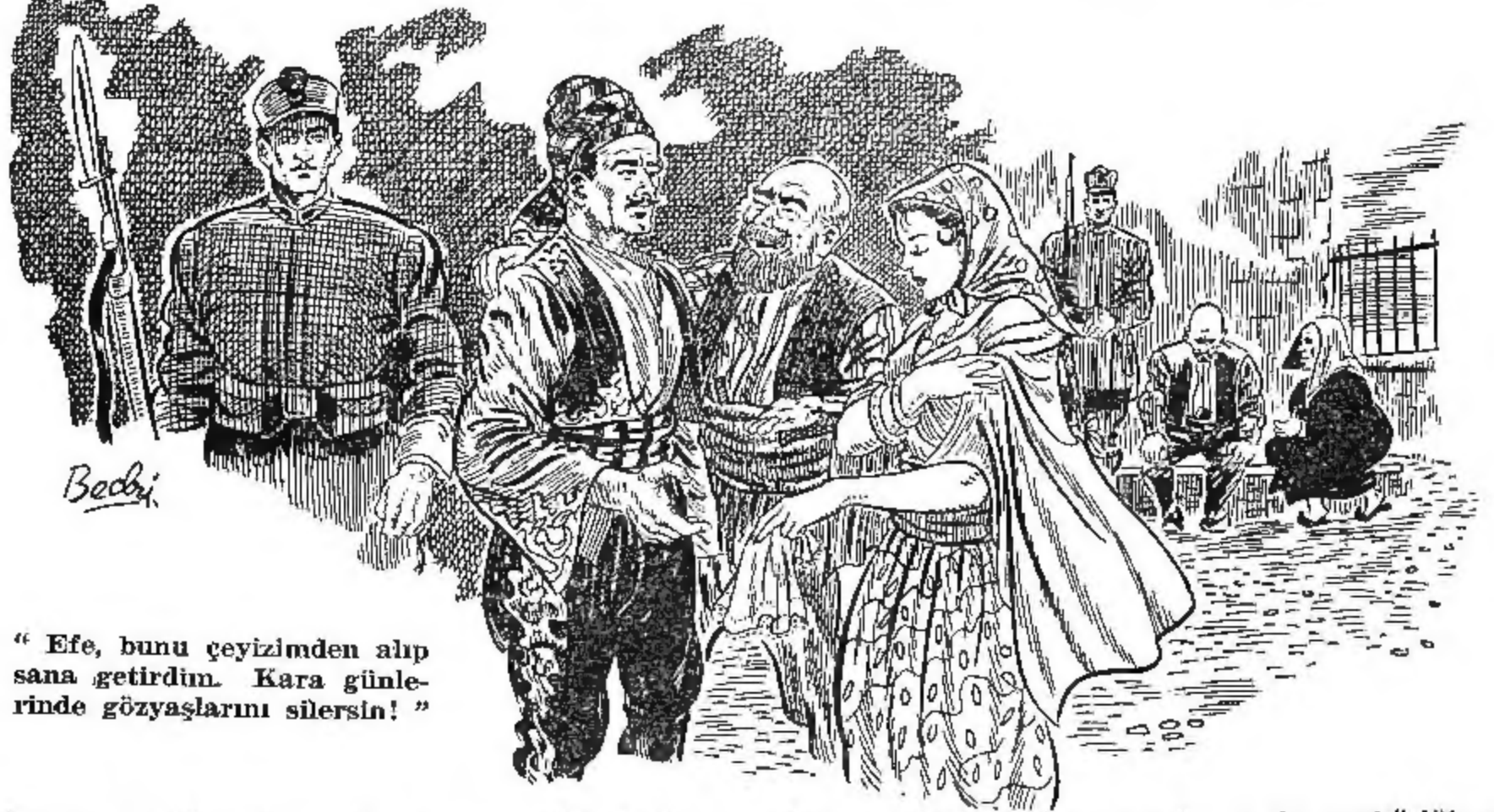
Anlaşıldı. Herif bir ev halkını doğramağa geldi. Sen bilirsın Ya-rabbi, ben ne edeyim şimdi? Kadını bir tarafa, kocamıştır artık, ille gelinlik kızım var. Hay ne diye geldim bağa. Yokladım kendimi. İş berbat. O yiğitlikten bir şey kalmamış. Lâkirdisiyle geçiniyoruz. Kendi kendime:

— Ülen ihtiyar kurt, dedim. Bunca yıllık temiz namusunu kirletme. Ölüm adama bir defa gelir.

Canımı dişime taktım. Kaldırdım kol demirini. Açtım kapıyı:

— Hey, dedim. Kim konuşuyor orada? Gece vakti ne ararsınız?

Durmuş beni görünce ahırın kapısından ayrıldı:

“Efe, bunu çeyizimden alıp sana getirdim. Kara günlerinde gözyaşlarını silersin!”

— Yabancı değil Mehmet Efe, dedi. Gelen benim, Durmuş. Şehirde atıp tutarmışsın. Bana meydan okurmuşsun. Yiğit isen çık dışarıya. Al silâhlarını da kozumuzu bölüselim bu gece.

— Benim seninle bölüşecek kozum yok oğul, dedim. Var işine git.

— Senin yok ama benim var, dedi.

— Senin varsa bölüşelim.

— Al takımlarını bakayım.

— Ekmek bıçağından başka silâhım yok efe.

— Peki buraya gelmeğe korkmadın mı? Neydi o atıp tuttuğun?

— Oğul, içeri gel de konuşalım.

Durmuş kendini sakına sakına girdi eve. Sedirin üstünde yer gösterdim. Burnundan soluyor, işi çabuk bitirip gitmek istiyordu. Bir de alaya girişti:

— Güllüyü de getirmişsin buraya. Çok güzel kız diyorlar.

İçim sızladı. Yüreğimin başı zonkladı ama renk vermedim:

— Benim kızın üstüne şehirde de kız yoktur efe, dedim. Allah bağışlarsa kasımda on sekizini tamalıyor. Yiğit kızdır hem de. Eh, efe kızı, ne olacak.

— Bir görsem mi dersin Mehmet Efe?

— Değme uykusuna kızın, dedim. Gençtir o. Sen yorgunsundur Efe. Yengene sesleneyim, bize birer kahve yapsın. Hem sana bir diyeceğim var. Bağa gelirken babana rasladım. İbrahim benim bölükteydi. Dirsek dirseğe kurşun sağardık. Temelli kocadı o. Ashna bakarsan benimle yaşıttır. Hey... Fatma. Kahve yapıyor musun? Tez tut elini. Misafir sabahçı değildir.

Kapıdan böyle seslendim. Bak-tım kadın aralıkta dizüstü gelmiş titreyip duruyor. Efe de sezdi bunu. Ben bağladım gülmeye:

— Kurt görmüş kısrak gibi ne titriyorsun. Gelen Durmuş Efe. Yabancılarımız değil.

Döndüm, oturdum, ama, karıya yanaşmayı işaret etmişim. Oğlan sıvışıp gitti jandarmaya haber vermeğe.

Durmuş kötü kötü bakıyordu. Ben aldırmadım:

— Ne diyordum? dedim. Ha, baban senin için çok üzülüyordu. Şu oğlanı alalım köye, Allahın emriyle Güllü ile evlendirelim. Sen, babana böyle bir şey söyledin mi oğul? Yoksa o ihtiyarcık mı ister bunu?

Durmuş ne olsa toydı. Yüzü kızarır gibi oldu, utandı:

— Benim şehre, köye inemeyeceğimi bilirsın Efe, dedi. Bir kere yolu sapıttık.

— Öyle deme Durmuş. Ben de bir vakit bu dağlarda kuş uçurmadım. Bir bölük jandarma peşimdeydi. Efe efenin halinden bilir. Sen daha cana kıymadın, yol yakın.

İşi tatlı tarafa döktüm, kahveler geldi. Kadını da oturturdum. Kızı uyandırallım mı, uyandırmıya lım mı, derken odanın kapısından i-

— Dahası var. Onu yakalattıktan sonra üç ay hasta yattım. Şehre döndüm, daha davası görülmüyordu. Ben de hatırı sayılır adamlardan-dım. Vardım davacılarını hatırla, para ile susturdum. Oğlanı bir buçuk yıla mahkûm ettiler. Aldım kız yanıma, Gittim hapishaneye. Çagtırdım onu:

— Oğlum, dedim. Muhabbetimiz yarım kaldı. Güllüyü bugün gör-men kısmetmiş. Hayırlısıyla şu ce-zanı bir öde. Sözüm sözdür. Ben ö-lürsem onu anasından istersin. Se-nin hakkında hayırlısı budur. Kız da ona işlemeli bir mendil uzattı:

— Efe, bunu çeyizimden alıp sa-na getirdim. Karagünlerinde göz ya-sını silersin.

Allah ömür verdi. Günü, saati gelip çatı. Ben iste efeliğin en büyüğünü bu işle yaptım. Hem azı-lı bir delikanlıyı jandarmaya teslim ettim, hem onun tövbe etmesine se-bep oldum, hem de çekip gevirip kendime damat edindim. Allah kat

geri dört jandarma birden girdi. Ben Durmuşu birden kucakladım. Onlar bastırdılar. Alıp götürdüler.

Mehmet Efe o günü hatırlamış gibi başını sallıyor, içini çekiyordu. Kahvedekilerden biri dayanmadı:

— Senin yaptığın yiğitlik değil, dedi.

İhtiyar kızdı, sonra pişkin pişkin gülmüşü:

kat razı olsun. O da nankörlük etmedi. Sütü temizmiş.

Mehmet Efe köşede oturan iri yapılı, yağız yüzlü erkeğe seslendi:

— Durmuş, oğlum, dedi. Hilâ-fım varsa söyle.

Ağzını açmadan bizi dinliyen es-ki haydut temiz bir heyecanla:

— Seninki tam efelik oldu ba-ba, dedi.

KESKİN ZEKÂ

Eski zamanda büyük bir bilgin, öleceğini hissedince memleketin ileri gelen bütün diğer bilginlerini başucuna çağırıp onlara şöyle der: “Biliyorsunuz ki, ben çok zenginim ve servetimi bırakacak vârisim de yok. Şu masanın üstünde üçer halkalı dört zincir parçası görüyorsunuz. Bu parçaları birbirine ekleyip büyük bir zincir bilezik yapmak için, tabii, halkalardan bazısını açmak lâzım gelecek. Acaba kaç halka açmak icap edecek?”

Öteki bilginler, düşünür, taşınır, şöyle cevap verirler: “Dört halkayı açmadan, bu dört parçayı birbirine ekleyip bir zincir bilezik haline getirmek kabil değildir!”

Ölüm döşegindeki bilgin o zaman der ki: “Hayır! Yalnız üç halka açmak suretile de bunları birbirine eklemek kabil, Kim bu işi üç halka ile başarabilirse mirasım o olacaktır!”

Haydi bakalım keskin zekâlılar! Şu mirasa siz de konun!

Geçenki “Keskin Zekâ” bilmecesinin gözü: Herkesin aklına gelir ki, gemiler batınca havuz haline gelmiş olan limandaki suyun seviyesi yükselsin! Halbuki hayır! Su yüzünde bulunan bir gemi, kendi hacmi kadar suya yer değiştirir. O gemi batınca, su yüzün-de yerinden kaldırdığı suyun takriben sekizde biri kadar bir suya yer değiştirmektedir. Bu itibarla limandaki suyun seviyesi yükselmez, bilakis alçalır! Halletmiş olanlara bravo!

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : I. ve T. Karamahmut

— Benim kimseye hakaret ettiğim yok. Hakikati söylüyorum. Su yerdeki sular nereden geldi? Ya siz yağmura çıktınız veyahut da islanmış birisi buraya girdi. Bana kalırsa sakladığınız bir şeyler var. Doğruyu söylemeniz hakkınızda hayırlı olur.

— Benim söyleyecek bir şeyim yok.

— Siz bilirsiniz doktor. Günah benden gitti!

Muavin bu sözleri söyledikten sonra adamlarına döndü:

— Şu odanın her tarafını arayın. Hele şu kadife perdeler kadar giden ıslak ayak izlerine bakın. Herifin bu perdeler arkasında saklanmış olduğunu yemin etsem, başım ağrımayacak!

Muavin cebinden tabancasını çıkarmıştı:

— Çık dışarı Butler! Yoksa yarım! diye seslendi. Fakat hiçbir cevap alamayınca saymağa koyuldu:

— Bir... iki... üç...

Ve saymağı bitirince bütün ağır-
lığıyla kapıya dayandı ama hızını alamayınca zaten aralık kalmış olan kapıdan diğer odaya bir gülle gibi paldır küldür dahverdi. Yüzüne serin bir rüzgâr çarpmıştı. Bak-
tı: Açık bir pencerenin perdeleri rüzgârla uçuyordu.

— Çok geç kalmışız. Haydut kaçmış! diye hayıflandı. Haydi çocuk-

atmayı da pek istiyordu.

Yağmur ve fırtına giddetle devam ediyordu. Kapıyı kilitliyerek odadan çıkınca yüzünü giddetle kamçı-
hyan yağmurdan bir müddet göz açamadı. Sonra yavaş yavaş baktığı vakit ileride acayip bir ışık gördü. Gecenin bu saatinde bu ışık ne olabilir ki? Yeni bir felâketle karşılaşmak ihtimaliyle içi titredi. Hastaneden birinin bu saatte bahçede bulunması imkânsızdı. Kim olabilir bu? Aklına muavin Smit geldi. «Sakin hapishane kaçağını yakalamış olmanız!» Fakat bu düşünceyi hemen aklından attı. Butler gibi bir canı, kendini pahalıya satmadan yakalanır mıydı hiç?

Hızlı adımlarla bahçedeki ışığa doğru ilerledi. Yaklaştığı zaman muavinle arkadaşlarının yerde yatan bir ceset etrafına toplanmış olduklarını görerek içi burkuldu.

— Haydudu mu yakaladınız? diye seslendi.

Muavin alaylı bir gülüşle:

— Okadar acele etmeyin! dedi. Herif kaçtı ama buraya kart vizitini bırakmış. Birini daha okşamış. Yerde bulduk. Bu sefer de bir kadın. Lütfen göyle bir bakın da kim olduğunu öğrenebiliriz.

Herhalde apansız karşısında müthiş bir adam görünce korkusundan bayılmıştır.

run çalışma odasına vardılar. Doktor ölü zannettiği hemşirenin baygın bulunduğuna sevinmiş, ilk tedavisini yapmağa uğraşıyordu. Bu genç kız, yirmi yaşlarında vardı ve hakikaten güzeldi. Ara sıra derin bir nefes de almasa, yüzünün bembeyaz rengine bakıp kendisini ölmüş zannetmemeye imkân yoktu.

Odanın içinde tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Nihayet doktorun muavine döndüğü görüldü:

— Mühim bir şey değil! Asabi bir buhrandan ibaret... Zanneder-

— Bu dedığınız olabilir! Buyurun, sizi dinliyorum.

— Bahçeye indiği zaman da birdenbire haydutla karşılaşınca korkusundan bayılmıştır zavalı!

— Söyledikleriniz akla yakın. Ancak aydınlatılması icap eden bazı noktalar olmak lazım gibime geliyor. Sırları bana lütfen anlatın doktor!

Doktor:

— Memnuniyetle bay muavin!

Dedikten sonra bütün hâdiseyi olduğu gibi hülâsa etti. Polis memuru bir sigara yakarak yerinden kalktı. Odanın içinde aşağı yukarı dolayırken:

— Önce bana yalan söylemenize alınmışım ama görüyorum ki size hak vermemeye de imkân yok! dedi. İşin ucunda can kaygısı olduktan sonra kim olsa sizin gibi hareket ederdi. Bunları daha sonra da görürüz. Ben şimdi-
lik müsaadenizi rica edeceğim. Memurlar beni bekliyorlar... Oo bakan hemşire kendine gelmeye başladı.

Hakikaten genç kız gözlerini açmış, hatıralarını toparlamağa uğraşıyordu. Doktor, yaklaştı ve:

— Ne oldunuz Mis? diye sordu.

— Bilmem... Canavar düdüklüğünü duydum. Bahçeye çıktığım zaman bir adamla karşılaşmış korktum. Ötesini hatırlamıyorum.

Muavin memnuniyetle ellerini u-
ğuşturdu:

— Mükemmel! Matmazel ben yabancı değilim, adım Smit'tir. Bahçeye çıktığınızı söylüyordunuz. Yani avluyu geçmiştiniz değil mi?

— Evet, öyle oldu efendim!

— Âlâ! Belki parka doğru ilerlemişsinizdir.

— Parka doğru mu? Hayır... Hayır... Hem bunu neden sorduğunuzu anlayamadım!

— Anlaşılacak bir şey yok Matmazel. Parka çıkmadığınızı söylüyorsunuz ama biz sizi parkta bulduk. Demek oluyor ki biri sizi, aşağı yukarı yüz metrelik bir yere taşıyıp götürmüş...

— Bilmem! Nasıl olur?

— Bilmesiniz ama böyle! Hem ne surat asıyorsunuz? İnsan yalan söylemeli ama herkesi inandırmalı!

Muavin bunları söyledikten sonra çıkıp gitti.

Ekhampton İngilterenin cenubunda ufak bir kasabadır. Yemyeşil bir ormanla çevrelenmiş, güzel çayırhıkları doyulmaz manzaramı ile göhret salmış bir yerdir. Kasabanın dört bin kadar olan nüfusu daima mesut bir sükûnet içinde yaşarlar.

Fakat anlatığımız vakanın ertesi günü bu sakin kasaba müthiş bir heyecana kapılmış bulunuyordu. Azınlık bir kaatlin hapishaneden kaçmış olması da bu sakin ve mesut kasabanın rahatını kaçırmıştı. Ekseri zamanlarını halkın sükûnetini paylaşmakla geçiren kasaba polisi de şaşırmış, hiçbir muvaffakiyet gösteremeden uğraşıp duruyordu.

Bir yandan kasaba polisi didir dururken, bir taraftan da muavin Smit boş durmamış, hastahane-
nin altını üstüne getirmiş fakat bütün araştırmalarına, deliller arasında yaptığı tehlikeli incelemelere rağmen kaatlin izini bulamamıştı. Sanki Butler yer yarılmış da yerin dibine girmişti.

Bütün bu hâdiselerin iyice hasta ettiği başhekim de artık işleri, muavini doktor Rusel'e terketmiş bulunuyordu.

Böylece bir gün daha geçti. Muavin Smit işleri daha iyi ve yakından takip edebilmek için doktor Pakman'ın müsaadesiyle hastahane-
nede yatıp kalkmağa başlamıştı. Muavin, Mis Sofham'dan şüphe etmiyor değildi. Hattâ kıza yeniden sorguya çekmek bile istiyordu ama biraz daha zabretmeği faydalı buluyordu

(Arkası var)

lar peşimden gelin! Pek uzaklaşmamıştır, yakalarsak, şimdi yakalarız!.

III.

Üç polis memuru, planca hızla-
riyle dışarı atıldılar. Doktor, git-
tikçe uzaklaşan ayak seslerini duydu. Havanın pek okadar soğuk olmamasına rağmen titriyordu.

Acaba haydut nereye gitmişti? Çıktığı yerden hastahane binalarının gerçevelediği bir avluya varılabilir, buraları tanyan bir insan, küçük bir kapıdan parka geçebilir-
di. Vakıa adam, kendisinden bir saatlik bir mühlet istemişti ama polisler ansızın bastırınca, kaçağın projeleri suya düşmüş olacaktı.

Kendi vaziyetinin de pek iyi olmadığını düşünmeye koyuldu. Öyle ya yalan söyleyerek polisi atlatmağa kalkmıştı. İçindeki azabı ancak muavine her goyl itiraf etmekle geçirebilirdi. Fakat muavin bu sefer doktora inanacak mıydı?

Dışarı çıkıp olan bitene bir göz

Dehşetten sararmış olan doktor, cesede bakınca, bembeyaz kesilerek geriledi. Sonra kendi kendine söylenir gibi:

— Tanımaz olur muyum hiç? diye mırıldandı.

— Pekî, kimdir bu kadın doktor?

— Miss Sofham!

— Sakin yanılmıyınız!

— Ne münasebet efendim. Üç senedir yanımda çalışıyordu.

— Ne vazife görüyordu?

— Başhemşire ve aynı zamanda benim de hususî kâtipliğimi yapıyordu.

— Bu kadında geceleri uykusundan kalkıp dolaymak gibi bir illet mi vardı doktor? Kendisini bu saatte bahçede bulduğumuza göre akla ilk gelen ihtimal bu oluyor da... Şimdi buna ne diyorsunuz?

— Ne diyeyim bilmem ki, Kafam allak bullak oldu!

Muavin acayip bir tebessümle doktora baktı ve bir şey söylemedi. Böylece binaya dönerek dokto-

sem ansızın öyle ürkmüş ki korkusundan bayılmış... Biraz sonra kendine gelir. Fakat nedir bütün bunlar bay muavin? Ne oluyoruz böyle?

Muavin bir sandalyeye çökerek, şapkasını arkaya doğru itti ve:

— Benim de bu hastanede acayip bazı işler olmağa başladığını aklım kesiyor, doktor.

— Bütün bunlara sebep, hapisten kaçan o canî değil mi?

— Belki ama, galiba yalnız o değil. Meselâ hemşirenin bu saatte bahçede bulunması gayet tuhaf değil mi?

Doktor:

— Bunda bir tuhaflik göremiyorum! dedi. O da benim gibi sizin motosikletlerin canavar düdüklüğünü duyup bahçeye çıkmış olmalı...

Muavin, inanmamış bir tavırla:

— Kendisini sizin yazıhaneye getir bir yolda bulduk. Yazıhanede olduğunuzu nereden biliyordu?

— Canım yazıhanede ışık yandı-
ğını uzaktan göremez mi?

BİR TAŞLA İKİ KUŞ

Yazan: C. C. Cem

Cingöz Ali, apartımanın merdivenlerinden çıkarken söylendi: — Tam zamanında geldim!.

Zamanıydı da ha! Son defa bir ay yattıktan sonra hapisten çıkali beri tırlıdı. Maamafih eşyasını saklattığı ihtiyar kadına uğramış, hemen tertemiz giyinmiş ve derhal faaliyeteye çıkmıştı.

Parıl parıl yağlıboyalı apartıman kapısı önünde durunca, aşağıyı, yukarıyı bir dinledi. Gelen giden yoktu. Hemen cebinden anahtarı çıkarıp kilide soktu. Bu anahtarı, apartımanda çalışan Fatmadan aldığı anahtarın kalıbına göre yaptırmıştı. Fatma ile çarşıda tanışmışlar, Gülhane Parkında gezinmişlerdi. Bu sırada kız anahtarı göstermiş, Cingöz Ali de hemen cebinden çıkardığı balmumunda, anahtarın kalıbını ahıvermişti. Fatma zaten zengin bir ailenin yanında çalıştığını söylemiyordu muydu? Bu kalıp işe yarıyacaktı helbet!.

Soyacağı evler hakkında, o evden birle ahabpılık kurup işini iyice yoluna koymadan harekete geçmediği için bu saatte evin boş olacağını da Fatmadan öğrenmişti.

Uzatmıyalım, bu sefer de evin hogur hizmetçisi Fatmadan yalnız bir punduna getirip anahtar kalıbını almakla kalmamış, ev ve ev sahipleri hakkında bütün lüzumlu malûmatı da edinmişti.

Cingöz Ali: «En aşağı bir saat, rahat rahat çalışabilirim!» diye hesapladı. Kapıyı yavaşça açıp apartımanın sofasına girdikten sonra hemen yine ardından kapattı. Sonra da ortalığı inceden inceye kolaçana bağladı. Yatak odasında, duvarda asılı bir tablonun altında gizli bir dolap bulunduğunu Fatmadan öğrenmişti. Garibi şu ki bu gizli dolap kilitli de değilmiş. Hanımının elmas namına nesî varsa ve evde para namına ne bulunuyorsa, hepsini burada bulunca, adamakıllı keyiflendi.

— Sanki hepsini benim için hazırlayıp buraya doldurmuşlar!, dedi.

Ve ne bulduysa ceplerine tıkmağa başladı. Dolapta, hiç işine yaramayacak birkaç senetten başka bir şey kalmadığını görünce yatak odasından çıkıp beyin çalışma odasına daldı.

Yazıhanenin büyük gözünde bulunduğu pırlanta kakmalı altın sigara tabakası, pek hoguna gitti. Ve tabii iç cebini boyladı. Yine yazıhanenin başka bir gözünde, bir kutu içinde bulunduğu yerli ve yabancı altın liralardan mürekkep koleksiyonu da çok beğendi. Kutuyu bıraktı ama altınları pantolon ceplerine indirmeden içi rahat etmedi...

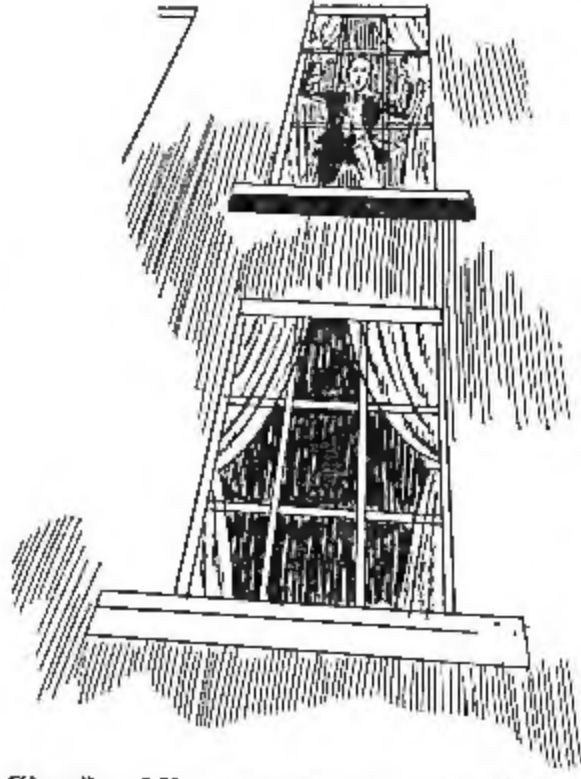
Bir, iki göze daha baktı. İşe yarar bir şey görmeyince yazıhanenin üstünde duran sigara kutusundan bir sigara çekip yaktı. Keyifli keyifli pencereye doğru yürüyüp şöyle bir göğe bakındı: Berrak, lekesez ve ışıklı bir mavilik!.

Ondan sonra, gözlerini sokağa doğru indirecek oldu... ki bir de ne görsün?

Bütün sokak tıklım tıklım insan doluydu ve hepsi kafalarını kaldırmış Cingöz Alinin bulunduğu pencereye bakıyorlardı. Hattâ içlerinden birkaçı:

— Nah!, Nah!, diye bağırıyordu. İşte, bakın, orada!.

Cingöz Ali, saçları diken diken bir halde kendini gılın gibi geriye çekti. Vay canına! Nasıl olmuştu bu iş be? Sen okadar ihtiyatlı davran, her türlü tedbiri al da yine yakayı ele ver... Olur şey miydi bu?.

Cingöz Ali, sokaktaki kalabalığın kendisini gösterdiğini görünce...

Yoksa o Fatma kız, dalavereyi çıkmış da polise haber mi vermişti?.

Cingöz Ali, burada oturmakta mâna olmadığını, süratle sıvışmak gerektiğini hemen kavradı. İki, üç adımda kendini apartımanın kapısına attı ve bütün hızıyla merdivenlerden aşağıya saldırdı... Fakat daha üç adım atmadan soluk soluğa yukarıya çıkmakta olan bir polisle karşı kışıya gelince artık kaçmanın mânası kalmadığını kestirerek, ellerini havaya kaldırdı ve:

— Teslim oluyorum ağabey!. Teslim oluyorum! dedi.

Memur, karşısında, gönül rızasıyla teslim olan birini görünce adamakıllı gaşaladı. Fakat hiç bozuntuya vermedi. Cingöz Aliyi kolundan yakaladığı gibi aşağıya indirdi.

SİNEMA

Gary Cooper

Bu sene "Along Came Jones - Beş Tehlike" isimli bir filmde gördüğümüz, hepimizin tanıdığı ve sevdiği Gary Cooper, 17 Mayıs 1907 de Amerika'nın Montana eyaletinin ' Helena şehrinde dünyaya geldi. Asıl ismi Frank J. Cooper'dır. Gary tahsiline Helena'da başladı, İngiltere'de devam etti ve Iowa'da son verdi. Delikanlının alâkadar olduğu bir tek mevzu vardı: Gazete ressamlığı, bilhassa karikatüristlik. Tahsilini bitirdikten sonra Helena'da çıkan mahallî gazetenin karikatüristi oldu. Küçük şehirde büyük bir sevgi ve şöret edindi ve bundan cesaret alarak, büyük şehrin yolunu tuttu. Bir Los Angeles gazetesinde iş bulacağını ve böylece ilerliyerek belki de günün birinde memleket çapında bir karikatürist olacağını umuyordu. Koltuğunun altı gizdiği karikatürlerle dolu olarak Los Angeles'e vardı ve gazete gazete dolaşarak iş aramağa başladı. Ama nedense Los Angeles'te ona yüz veren olmadı. Ya Helena'dakilerin zannettiği kadar iyi bir karikatürist değildi, yahut da burdaki gazeteciler pek müşkülpesentti. Ama ne de olsa Gary aç gezemezdi ya! Kendine bir iş bulması lâzımdı. En nihayet bir reklâmci bürosunda iş buldu. Reklâmciilikte pek gözü yoktu, maamafih iş icabı pekçok yer gezdiğinden, hayatından memnundu. İşte böylelikle Los Angeles' in bir kasabası olan sinema payitahtı Hollywood'a geldi.

Hollywood'da boş vakitlerinde figüranlık yapmağa başladı.

Günün birinde Gary'yi sürü sürü figüranların arasından seçtiler ve onu kovboy yaptılar. Bunun üzerine Gary reklâmciilikten tamamen vazgeçti ve kendini filme verdi. "The Winning of Barbara Worth" adındaki filmde iyi bir rol yaptıktan sonra Paramount ona kontrat teklif etti ve delikanlıyı büyük istidadından ve çok cana yakın şahsiyetinden cesaret alarak, stüdyonun başkovboyu yaptı.

Genç adam gitgide yükselirken sıhhati bozuldu ve doktorların tavsiyesi üzerine Afrika'ya aslan, kaplan avına gitti. Dönüşünde "The Devil and The Deep" adında bir filmle şöretini on misli arttırdı. 1935 de ondokuzuncu filmi olan "The Lives of a Bengal Lancer" filmi, onu şöretin zirvesine ulaştırdı. 1942 de, otuzüçüncü filmi olan "Sergeant York" la Akademi Mükâfatını kazandı. Son filmleri Lilli Palmer ile "The Cloak and Dagger" ve Paulette Goddard ile birlikte "The Unconquered" dir.

Gary 1933 te, oldukça sakın geçen bir bekârlıktan sonra New York'da Sandra Shaw'la evlendi. Bugün karısına hâlâ âşıktır. Karı-koca Hollywood'un nümune çiftlerinden biridir ve bir de Maria adında kızları vardır.

Aşkları:

Lâkin sokağa çıktıkları zaman halkın kendisine hiç ehemmiyet vermiyerek hâlâ başları kalkık aynı yere bakar oluşu, Cingöz'ün dikkatine çarptı. O da gayriihtiyari başını kaldırdı, yukarıya baktı... Ve o zaman ister istemez ağzından bir küfür fırlayıverdi: Çünkü halk, demince Cingöz Alinin oturduğu pencerenin tam üstündeki pencerenin

pervazında duran bir papağana ve kaçak kuşu yakalamağa uğraşan ihtiyar bir kadına bakıyordu...

Alinin kolunu sımsıkı tutan memur:

— Ya!, dedi. Ben de kaçan papağan için kadına yardım etmeğe koşuyordum ama seni görünce bir taşla iki kuş vurduğumu hemen anladım!..

Nakleden : I. Şerif

Yanıyorsun HASTINGS!..

Tam on yıl Amerikanın muhtelif hapishanelerinde muhasiplik yaptım. Bu müddet içinde hapishanelerde görmediğim şey, yaşamadığım heyecan kalmadı. Ne işyanlar, ne açlık grevleri, ne kanla bastırılan ayaklanmalar gördüm. Fakat bütün bunlar içinde patırtısız gürültüsüz geçip giden bir tanesi vardır, ki hatırladıkça hâlâ tüylerim ürperir.

len yapardı.

1932 senesi yazıydı. Galiba temmuz ayındaydık. Bütün o günleri, hapishanenin bir yıl evvelki masraf bütçesini toparlamakla geçirmiştim. Müdürü, belki de on gündenberi gördüğüm yoktu. Bunun sebebi, bir kere benim çok meşgul olmamdı; sonra da müdürün küçük oğlunun ağır bir çocuk hastalığına yakalanmış olması yüzünden, Lingsley'in

emirle bir hapishane otomobili bizi alıp götürecekti. Beni, dışarıda, istediğim yerde bırakacaksınız. Fakat sonradan yakalatmaya kalkmıyasanız diye küçük oğlunuz bir müddet benim yanımda rehlin kalacak. Çocuğa bir fenalık yapmak niyetinde değilim. Kendisini sonradan size gönderirim. Fakat bu dediklerimi yapmazsanız, şu ekmek bıçağını görüyor musunuz? Bununla gözünüzün önünde oğlunuzun kafasını vücudundan ayırmakta bir dakika tereddüt etmem. Ben on yıla mahkûmum. Burada dört yıl yattım.

bir gülümseyiş belirdi:

— Ona kadar sayacağım... Harekete geçmezseniz, çocuğun kafasını, gözlerinizin önünde vücudundan ayırmazsam bana da Hastings demesinler!. Bir... İki... Üç...

Sırtımdan soğuk terler boğanmağa başlamıştı. Bir Hastings'e, bir de Lingsley'e bakıyordum. Gözlerim, hayretimden fıltaşı kadar büyümüştü. Müdür, koltuğuna yaslanmış, tatlı tatlı sohbet ediyormuş gibi bir eda ile dinliyor, Hastings de yavaş yavaş sayıyordu:

— ... Dört... Beş... Altı...

Tam bu sırada saymayı bırakıp:

— Biliyorum, dedi. Ben çocuğun kafasını kestikten sonra tabii beni bir kurgunda öbür dünyaya yollıyacaksınız. Yollıyacaksınız ama çocuk da gümbürtüye gidecek ya!

Lingsley'in ne cevap vereceğini merak ederken bir de baktım ki kafasını sallayıp şöyle söylenmiyor mu?

— İkinci defa olarak yanıyorsun Hastings!. Demincek söylediğim gibi, benim, mahpusları serbest bırakmak salâhiyetim yoktur. Ama, aynı mahpusları öldürmek salâhiyetim de yoktur. Ben seni doğruca savcılığa teslim ederim ve sen de tabii asılırsın!

Bil, cevap yerine saymaya devam etti:

— ... Yedi... Sekiz... Dokuz...

Ve «on!» u tamamlayınca bıçağı kaldırıp kucagındaki çocuğun gırtlığına dayıyacak oldu... Odada çıt yoktu. Yüzlerine bakıyordum. Lingsley hâlâ sakindi. Hastings'in yüzü ise hiddetinden buruşmuştu. Sonra küçük Con'un yüzüne baktım. Bıçare yavrucuk, dünyasından habersiz, uyuyor ve hattâ uykusunda gülümsüyordu da... Yavrunun gülümseyişini, benim gibi Lingsley de görüyor olmalıydı. Fakat bizzat Hastings de çocuğun yüzüne bakıp bu melek tebessümünü gördü. Ve bu tebessüm bir mucize yaratmakta gecikmedi. Mahkûmun, elindeki bıçağı birdenbire savurup yere fırlattığını ve hüngür hüngür ağlıyarak:

— Yapamıyacağım!. Kıyamıyacağım bu yavruya!. Belki şimdi cezamı iki misline çıkartacaksınız, ama ne yapayım?. Şu çocukcağıza dokunmak elimden gelmiyecek!.

Dediğini duydum. Aynı anda Lingsley'in son derece sakın sesi işitildi:

— Üçüncü defa olarak yanıyorsun Hastings!. Senin hırsızlık üstüne bir de katil olmayışına sevindim. Zaten senden, başka bir şey de beklemiyordum. Demincek de söyledim ya... ben bu hâdiseyi unutacağım!. Ayrıca demin söylemeğe unuttuğum olduğum bir şey daha var. Bu sabah adliye nazırlığından senin mütebaki cezanın affına dair emir gelmişti. Haydi, çocuğu götür yatağına bırak da büroya git, evrakını hazırlasınlar. Sana iş de bulacağımı zannederim. Güle güle Hastings!.

Lingsley'le baş başa kaldığımız zaman, müdürün yüzüne, bir canavar sayırdıyormuş gibi baktığımı itiraf ederim. Heyecandan bitmiş bir halde:

— Müdür bey!. diye mırıldandım. Sizde hiç his yok mu? Siz yalnız nizam ve talimat mı bilirsiniz? Ya bu herif yumuşamıyaydı ne olacaktı?

Bana baktı. O zaman yüzünün bütün renginin uçmuş olduğunu farkettim. Titrek bir sesle:

— Bu işde hiçbir tehlike bahis mevzuu değildi!. dedi. Hastings de, siz de, bıçare evlâdımın bu sabah hastalıktan öldüğünü tabii bilemezsiniz. Yavrucuğun yüzündeki tebessümü görmediniz mi? Hemen bütün ölümlerin yüzlerinin güldüğünü bilmez misiniz? Oğlum öleli tam iki saat olmuştu.

Sigarasını elinden yere düşürünce, ellerinin titrediğini anladım. Koca adamın gözlerinden yanaklarına süzülen göz yaşları, az kalsın beni de ağlatacaktı.

Hastings'i, hapishane müdürünün karşısında o vaziyette görünce şaşkınlıktan elindeki kâğıtları düşürdüm.

O zamanlar County hapishanesinde çalışıyordum. Müdür Lingsley adı, çok kibar, çok sevimli bir zattı. Hapishane müdürleri, daima hapishane hudutları içindeki hususî lojmanlarda otururlar. Lingsley de hapishanedeki dairesinde oturduğu için hususî hayatını yakından bilirdik. Karısı, iki sene evvel ölmüştü. Müdür, kendisine emanet kalan dört yaşındaki oğluyla, dünyadan elini eteğini çekmiş bir halde yaşırdı.

Aynı hapishanede Bil Hastings adı bir mahkûm vardı, ki anlatacağım hikâyenin kahramanı olduğu için onun üstünde bilhassa durmak isterim. Bu Hastings, vaktiyle bir bankada memurmuş. O gün kendisine yol vermişler. O da tutmuş, çalışmış olduğu bankayı soymağa kalkmış. Tecrübesi olmadığı için olacak, yakayı ele verivermişti. On yıl hapis giymişti. Maamafih ne de olsa okumuş bir insandı ve hapishaneye girdiği andan itibaren kendini derhal belli etmiş, nizamata aykırı hiçbir harekette bulunmamış olduğu için kısa zamanda göze girerek zamanla bazı serbestlik tavizatı da koparabilmişti. Hapishanede serbestçe gezer, istediği yere girer, çıkardı. Becerikli bir insan da olduğu için kendisine sık sık muhtaç da olurduk. Bir işkeme mi kırıldı, Hastings tamir eder; bir yer badana mı edilecek, Hastings mükemmel-

hemen hiç dairesinden çıkmamasıydı.

Bir sabah, saat on sularında bitirip «Hapishaneler Umum Müdür-lüğü» ne gönderilmek üzere hazırladığım temize çekilmiş bütçe hesaplarını aldım ve imzalamak için müdürün hususî dairesindeki odasına gittim.

Kapıyı açıp da içeriye girdiğim anda okadar şaşalannışım, ki bütçe hesapları ellerimden yerlere düştü.

Bil Hastings, kucagında müdürün misil misil uyuyan oğlu, bir elinde de koca bir ekmek bıçağı, Lingsley'in karşısına geçmişti. Gayet sakın bir sesle şöyle diyordu:

— Müdür bey, sizden bin dolar ve bir gardiyan elbisesi istiyorum. Siz ve muhasebeci de benimle beraber geleceksiniz. Vereceğiniz bir

Daha fazlasına tahammülüm kalmadı artık...

Bu sözleri duyunca müdürün yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Lingsley'i, yazı masasının ardında gayet sakın bir tavırla oturur görüncle aklım başımdan gidiyordu. Müdür, büyük bir sükûnetle sigara yakıp bir nefes çektiikten sonra:

— Yanıyorsun Hastings!. demesin mi?

Devam etti:

— Evet yanıyorsun? Sanıyordum ki, hapishane müdürüyüm diye senin daha altı senen varken seni serbest bırakmak salâhiyetine sahibim? Ne gezer!. Fakat şimdi Con'u götürüp yatağına bırakırsan, bu hâdiseyi unutturum Hastings!.

Bil Hastings'in yüzünde korkunç

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

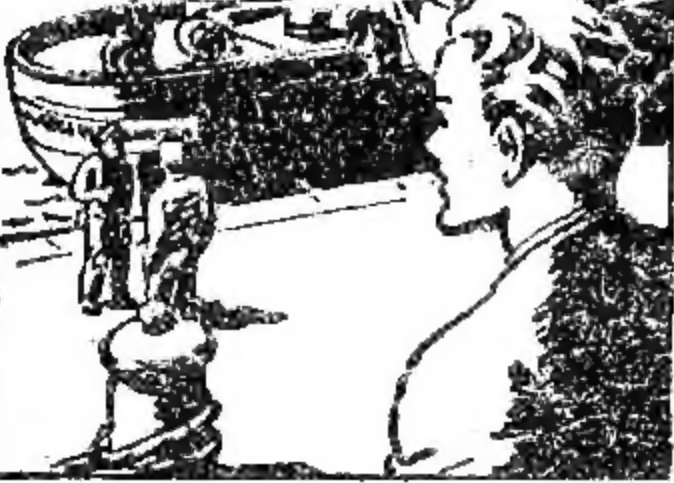
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASİMEVİ

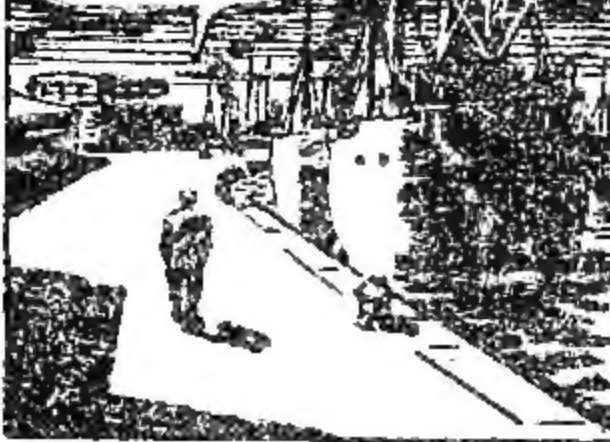
Yavuz GAZETECİ

TUZAĞA DÜŞÜRÜLEN VEZNEDARI KURTARMA İŞİNİ ÜZERİNE ALAN YAVUZ İLK MALUMATI ELDE EDER ETMEZ İZMİRE GELDİ. ŞİMDİ LİMAN-DAKİ GEMİLERİN ARASINDA KA-ÇAKÇILARINKİNİ ARIYOR.

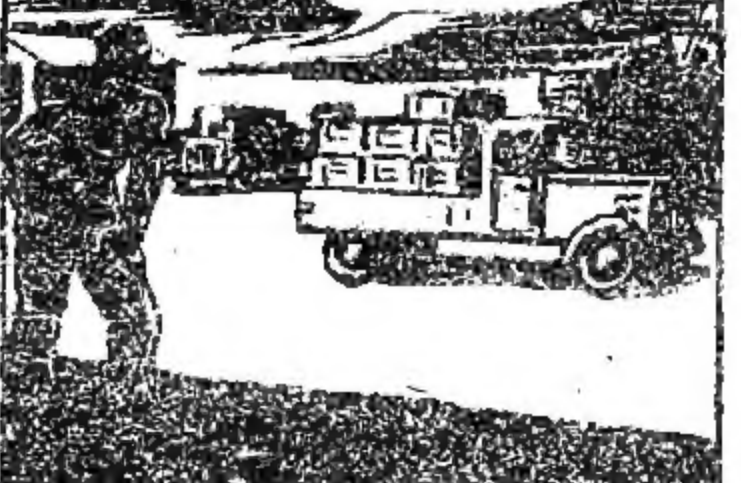
"SANTA MARIA DELLA SONORA" HÂİ TAYFALARIN HALİ DE PEK GARIP.

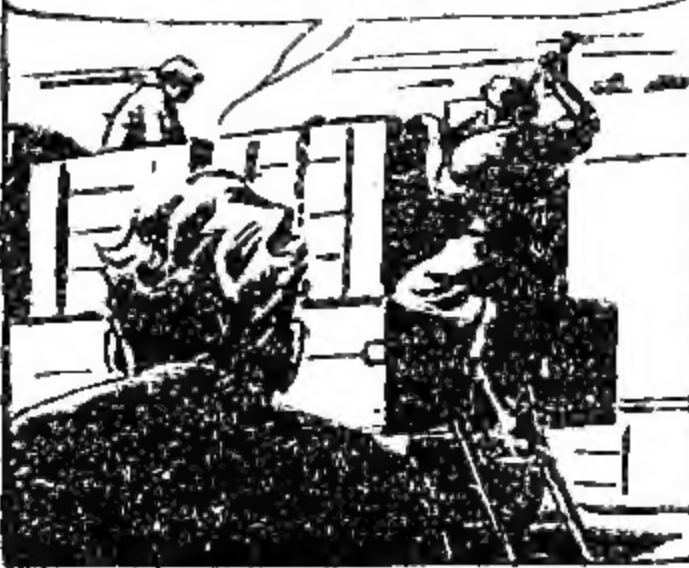
ARADIĞIM GEMİYE BEN-ZİYOR, AMA İŞİN BUNDAN SONRASI ŞANSA BAĞLI.

İŞTE ŞÜPHELİ SANDIKLAR. BALIBA TAM YOLUN ÜZE-KİNDİYİM.

BAKALIM ŞUNLARDA NE VAR.

SANDIKLARI SEYRETMEK ÇOK MU HOŞUNA GİTTİ?

BAKMAĞA HAKKIM YOK MU?

HAYDİ CANIMI SIKMA-DAN YELKENLE ŞURA-DAN BAKALIM.

PEKİYİ, ÖYLE OLSUN.

HEPSİNİ YÜKLEDİLER. BENİM BU GEMİYE GİRMEM MUTLAKA LÂZİM.

YAVUZ YÜKLERİN ARKASINA SAKLANIP ONLARI SEYREDİYOR.

BANA BAKIN MEYHANE YOLCU-LARI FAZLA GEÇ KALMA-YIN. YARIN SABAH SAAT ALTIDA KALKIYO-RUZ.

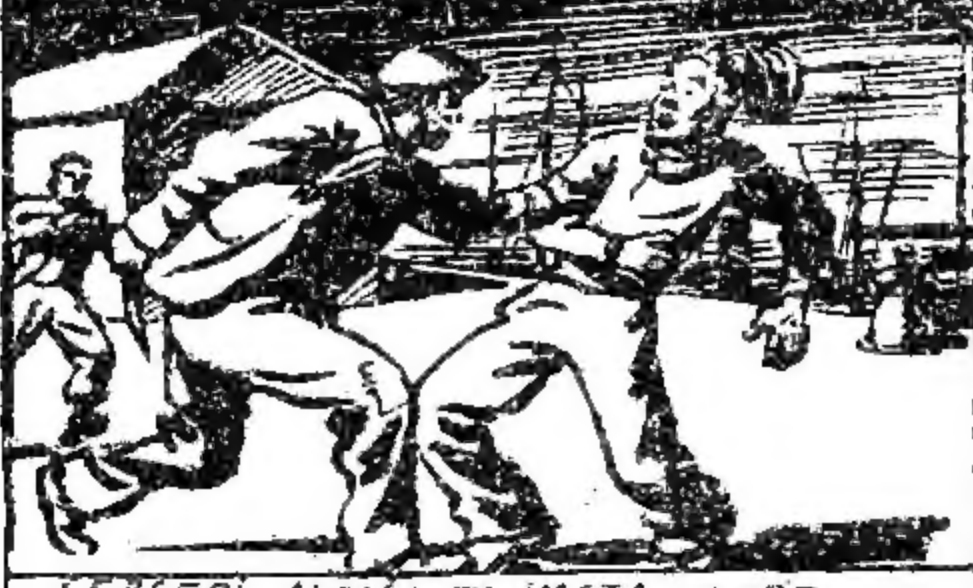

ANLADIN DEĞİL Mİ?

ANLADIK.

GEMİYE GİRMEK İÇİN ÇARELER A-RAYAN YAVUZ, BİR SERSERİYE PARA VERİYOR VE ONU GEMİNİN TAYFA-LARINDAN BİRİNİN ÜZERİNE SAL-DIRTIYOR. NİYETİ ONU KURTARIP DOST OLMAKTIR.

SERSERİ ALDIĞI TAJMATA GÖRE...

AL BAKALIM PA-YINI.

YARDIMINA TEŞEKKÜR.

GEL DE İKİ KADEH ATALIM. AKLIN BAŞI-NA GELİR.

NE ZAMAN HA-REKET EDİYOR-SUNUZ?

SABAHLE-YİN ALTIDA.

NE TARAF-BOYLE?

BİR PATRON HE-SABINA GÜNEY AMERİKAYA MAL GÖTÜRÜYÖRÜZ.

ARKASI VAR

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

GÖKTEN ÇALDIĞI YILDIZLARI KEMERİNE DOLDURUP YERE İNER...

FAKAT GECE TANRISI KOYA YILDIZLARIN ÇALINDIĞINI GÖRÜNCE...

FENAHALDE KIZAR... MOLTİNİN KANATLARINDAN DÖKÜLEN TÜYLERİ TAKİP EDEREK PEŞİNDEN...

KOŞAR. MOLTİ YAKALANACIĞINI ANLAYINCA YILDIZ...

LARIN BİR KAÇINI SAKLAR... KOYA İSE DELİKANLIDAN ALABİLDİĞİ YILDIZLARI GÖĞE...

FIRLATIR... TEKRAR MOLTİYE GELİP SAKLADIĞI YIL...

DIZLARI GERİ VERMESİNİ SÖYLER. MOLTİ VERMEZ!

O ZAMAN ÇOK KIZANKOYA BİR EL İŞARETİ YAPAR VE MOLTİ BEZDEN BİR...

ÇALDIĞI ELMASLARIN SIRRI-DA EBEDİYEN ONDA KALDI! BU EFSANE İÇİN TEŞEKÜR EDERİM BAŞKAN!

KUKLA OLUVERİR! MOLTİ HİRSİZLİĞİNİN CEZASINI GÖRÜR AMA...

NE DİYORSUNUZ SAKALLI DOSTUM? BU, TAMAMEN OL- YOK ÇANIM. MÜŞ BİR VAK'A- TABİİ... HELBETTE.

YOK DOSTUM, SİZİN BANA İNANMADIĞINIZI GÖZLERİNİZDEN OKUYORUM! AMA BUNU SİZE İSBAT EDEBİLİRİM, VE MOLTİNİN KUKLASINI GÖSTEREBİLİRİM!

SAHİDEN (SABRET BRİK GÖSTERDİ- BAK DAHA MI? NELER OL- ONDAN PEK MÜŞ! EMİN DEĞİLDİM!)

ERTESİ GÜNÜ ŞAFAK VAKTİ BİR KIZIL DERİLİ GELİP BENİ UYANDIRDI!

BERABERCE İHTİYAR BAŞKANIN YANINA GİTTİK! VE ATLARA BİNEREK İSSİZ BİR VADIYE DOĞRU YOL ALDIK.

KARANLIK BİK MAGARAYA GİRDİK. EPEY YÜRÜDÜK... BAŞKAN NİHAyet DURDU VE BANA BİR KAYAYI GÖSTERDİ!

İŞTE, DOSTUM! GECE TANRISI KOYA KENDİSİNİ KUKLA HALİNE GETİRDİ GETİRELİ MOLTİ BURADA!

PEKİ NASIL OLUYORDA SİZİNKİLER MOLTİNİ ORADA Bİ- EMİN RAKIYORLAR! YER ORA- SİDİR!

PROFESÖR BRİKE HİKAYESİNİ ANLATMAYA DEVAM ETTİ:

BENCE SİZ BUNUN MÜZE BİR MÜZEYE KON- MI? İYİ MASINARAZI OLUN! FİKİR!

FAKAT TAM BİZ OBAYA DÖNERKEN BAŞKANIN ATI BİRDEN BİRE TÖKEZLENDİ. BAŞKANIN KAFASI ŞİDDETLE YERE ÇARPTI.

ARKASI VAR

KENDİSİNİ YATAKTA GÖRÜNCE HAYATINDAN ÜMİT KALMADIĞINI ANLADIM....

MÜTHİS HAKİKAT

KONU=Anna Luce

ÇİZEN=Bedri

KRISSI ON GÜN İÇİNDE HİDEGO KAMPINA İSİNMIŞTI AMA YİNE DE YALNIZ BAŞINA GEZMEĞİ VE RESİM YAPMAYI TERK ETMEMİŞTİ.

BU RESİM PROFESÖRÜMÜN HOŞUNA GİDER Mİ BAKALIM!

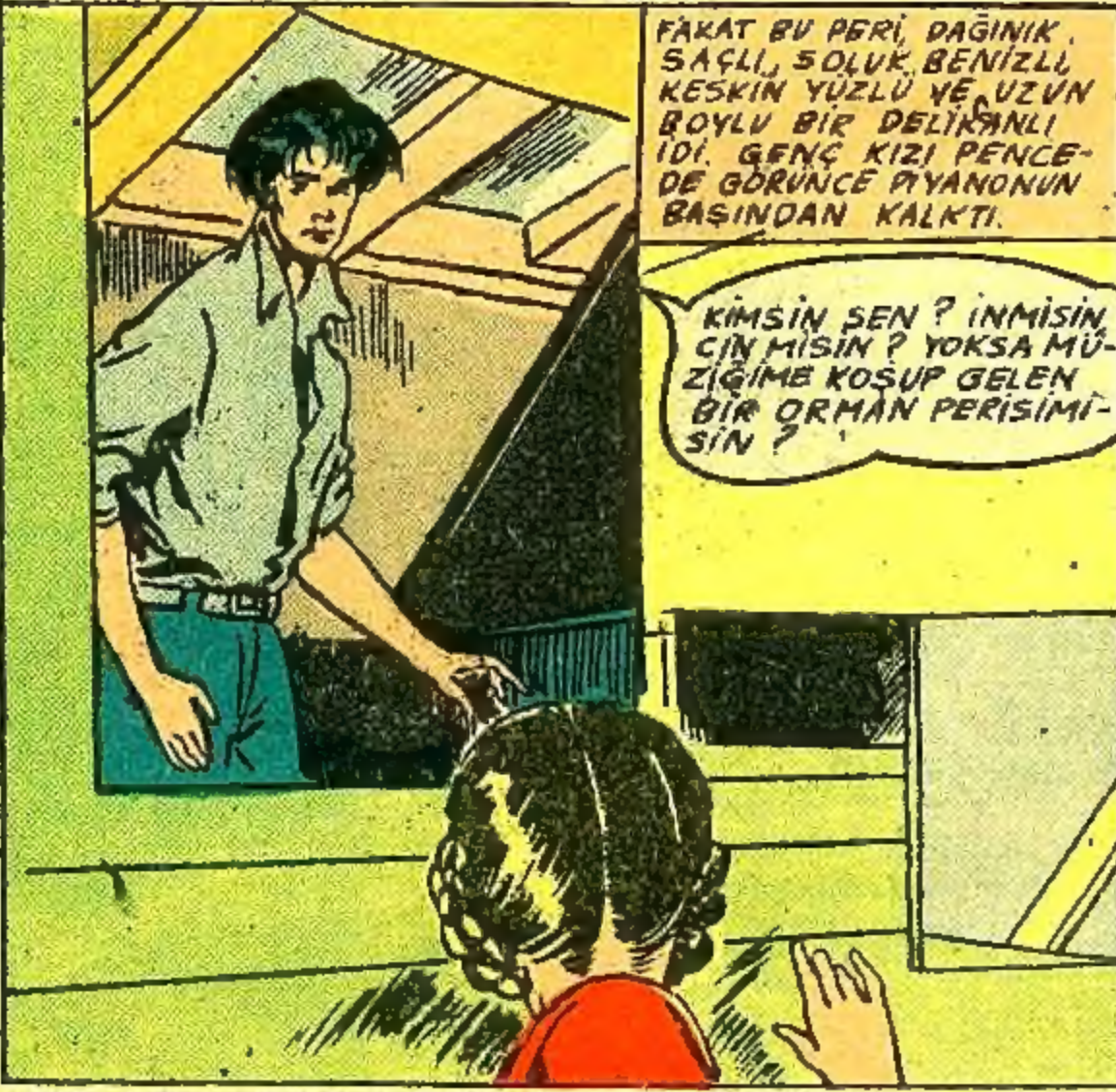

BİR AKSAM ORMANDA YAPTIĞI BİR GEZİNTİDEN DÖNERKEN İSSİZ BİR KIR YOLUNDA KULAGINA BİR PİYANO SESİ ÇALINDI.

PIYANO Ö KADAR GÜZEL ÇALIYOR DU KI KRISSI MÜZİĞİN CAZİBESİNE KAPILARAK SESİN GELDİĞİ TARAFYA YÜRÜDÜ, VE BÖYLECE İSSİZ BİR DAĞ EVİNE SOKULDU.

NE KADAR GÜZEL ÇALIYOR... SANKİ ÇALAN İNSAN DEĞİL DE PERİ!

FAKAT BU PERİ, DAĞINIK, SAĞLI, SOLUK, BENİZLİ, KESKİN YÜZLÜ VE UZUN BOYLU BİR DELİKANLI İDİ. GENÇ KIZI PENCEDE GÖRÜNCE PİYANONUN BAŞINDAN KALKTI.

KİMSİN SEN? İNMİSİN ÇİN MİSİN? YOKSA MÜZİĞİME KOŞUP GELEN BİR ORMAN PERİSİMİSİN?

DELİKANLI PENCERENİN KENARINA KADAR GELDİ VE KONUŞTULAR.

ADIN NE SENİN?

KRISSI!

BENİM Kİ DE SERİ! MÜZİKTEN HOŞLANIYORSUN GALİBA!

TABİİ HOŞLANIRIM! BENCE MÜZİKLE BÜTÜN HİSLERİMİZİ İFADE EDEBİLİRİZ! İNSAN DİLİ HERŞEYİ ANLATMAĞA YETMEZ, AMA MÜZİK TANRILARIN DİLİDİR!

BRAVO! SENİ DE BENİM ŞİMDİYE KADAR GÖRDÜĞÜM MAHLUKLARIN EN SEVİMLİSİN! GÖZLERİN KIR ÇİÇEKLERİNE BENZİYOR. YARIN YİNE GEL DE YALNIZ SENİN İÇİN ÇALAYIM. MÜZİK İNSANI HERŞEYİN MUHTESEM VE ACIKLI OLDUĞU BİR RUYALAR DİYARINA GÖTÜREN KANATLI BİR AT GİBİDİR! ORADA HERŞEY ACIKLIDIR DİYORUM AMA BU ACIKLILIK İNSANIN GÖNLÜNE FERAHLIK VERİR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ARTIK KRİSSİ HER GÜN DÜ-
LEDEN SON-
RA RESİM YA-
PACAGINI SÖY-
LİYEREK KAMP-
TAN KACIYOR
VE DOĞRUCA
SERJİN DAĞ
EVİNE GİDİYOR-
DU. DELİKANLI
ONA PİYANO
ÇALMAKTAY-
DI...

FAKAT BİR
GÜN, BİRDEN-
BİRE PİYANO-
YU BIRAKTI,
GENÇ KI-
ZIN YÜZÜ
ELLERİLE TUT-
TU. ASABES-
MİSTİ, SESİ
DE TITRIYOR-
DU.

3/6

KRİSSİ! BU SİHİRLİ DAĞ BAŞINDA YALNIZ YORGUN
BAŞIMIN MUHTAÇ OLDUĞU SÜKUNETİ BULMAGA
GELMİŞTİM... FAKAT BURADA HAYATIMIN AŞKINI DA BUL-
DUM... SENİ SEVİYORUM!

BU AKŞAM BENİMLE
KAL, MINİ MINİ KRİS-
Sİ... AMA DUR!
BU DELİLİK OLMAZ-
MI? EMINİM Kİ SA-
NA ŞİMDİYE KADAR
KİMSE AŞKTAN BAH-
SETMEDİ... HİÇ BİRŞEY-
DEN HABERİN YOK...
DEĞİL Mİ?

SAHİ Mİ
SOYLUYOR-
SUNUZ?

KRİSSİ, BÜTÜN MASUMİ-
YETİLE BÜYÜLENMİŞ Gİ
BİYDİ.

BÜTÜN GECE KAMPTAKİ YATAGINDA SERJİN SÖZLERİNİN
TESİRİLE GÖZÜNE UYKU GİRMEDİ

HİÇ YAKIŞIK ALIR MI? SERJ
BİLE, BU DELİLİKTİR DEMEDİ Mİ?
ORADA KALMAMALIYIM!

NE? ARTIK SENİ GÖRMİ-
YECEĞİM DEMEK? OLUR-
MU HİÇ? BEN SENSİZ
NE YAPARIM?

ÜÇ GÜNE KADAR
GİDİYORUZ. KAMP BİTTİ!

VE. ERTEŞİ GÜNÜ SERJİN
EVİNE, HER ZAMANKİNDEN
DAHA ERKEN GİTTİ...
BİRDENBİRE KOSUP SER-
JİN BOYNUNA SARILDI.

BİLİYOR MUSUN
NE YAPALIM? SENİNLE EVLENELİM!
HA? İSTERMİSİN? BENİM UFACIK KARIM OLMAK İS-
TER MİSİN? SENİ BİR GECE KOLLARIMIN ARASINA
ALAYIM. SONRA BÜTÜN ÖMRÜM BOYUNCA
HEP SENİN İÇİN ÇALAYIM İSTERMİSİN
YARIN GEL BURAYA... AŞAĞIDA BİR
KİLİSE VAR, ORAYA GİDİP
NİKAH OLALIM!

SERJİN SİNİRLERİ BOZULMUŞ OLMALIYDI.
LİKÖR SİSESİNİ BARDAGA BOŞALTIP BOŞALTIP İÇMEGE
BAŞLAMİŞTI. KRİSSİ ÜRKÜMÜŞTÜ.

ORMAN KORUCUSUNUN KA-
RISI... BENİ AKŞAM YE-
MEĞİNE DAVET ETTİ.
GECE DE ONLARDA
KALACAGIM. YARIN
HAREKETTEN EVVEL
SİZE YETİ-
ŞİRİM!

ARKASI VAR

ERTEŞİ GÜN KRİSSİ RÜYADA İMİŞÇESİNE
HEYECANLA HAZIRLANMIŞTI. ARKADAŞ-
LARINA BİR BAHANE UYDURDU...

Kaçırılan ÇOCUK

Nakleden : I. Şerif

Meshur lastik fabrikatörü Vilyamson'un yazıhanesindeki telefon çaldı. Milyoner Vilyamson ahizeyi aldı. Telin ucundan bir ses şöyle dedi:

— Sizin Con adlı bir oğlunuz vra değil mi?

Milyoner:

Ey, var, ne olmuş? dedi.

Telefonun öteki ucundaki ses, hiç tınmadan devam etti

— Oğlunuz sarışın, on iki yaşında ve sol yanağında ufak bir de yara izi var değil mi?

Vilyamson endişelenmeğe başlamıştı:

— Evet, öyle, ne olmuş? diyor-du. Sakın çocuğun başına bir iş gelmiş olmasın?

— Başına bir şey gelmiş değildir Mister'. Ama öğle üstü tam saat dörtte, yani bundan tam elli sekiz dakika sonra biçare çocuk ölecektir... Eğer siz...

Milyoner gılgına dönmüştü:

— Sen delirdin mi efendi?

Ses, yine tınmadan devam etti:

— Eğer siz, o saate kadar yirmi bin dolar vermezseniz ölecektir, demek istiyordum...

Ve milyoner daha cevap vermeğe vakit bile bulamadan, telin öbür tarafından akesden bir takırtı, telefonun kapandığını belli etti. Tam bu esnada Vilyamson'un başkâtibi de yazıhaneye giriyordu. Şefin karmakarışık yüzünü gördü ve kendisine ufak bir paket uzatarak bu paketi biraz önce bir adamın getirdiğini ve milyonerin oğluna ilgili bir mesele olduğunu söylediğini haber verdi. Vilyamson, titrek ellerle paketi açınca içinden, Amerikanın her tarafında beş dolara satılan uğur yüzüklerinden biri çıktı. Yüzüğün içinde oğlunun doğum tarihini ve adını okuyan milyonerin rengi atmıştı.

Lastik fabrikatörü hemen telefonla evini arattı. Oğlunu sordu ve Con'un az önce mahalle klübünün maçında oynamak üzere futbola gittiğini haber aldı.

— Zavallı Con', diyordu. Futbola diye evden çıkınca kaçırdılar çocuğu her halde...

Başkâtip, süratle polise haber verilmesi fikrindeydi. Fakat Vilyamson bu tavsiyeye uymağa hazırlanırken telefon bir daha çaldı. Milyonerin, hemen tamdığı deminki ses:

— Sizin şirket binasının kapısında bir adam bekliyor... diyordu. On dakikaya kadar yirmi bin doları bir zarfa koyup şahsan bu adama teslim ederseniz, oğlunuz dakikasında serbest bırakılacaktır. Eğer on dakikayı aşırırsanız o zaman yirmi bin yerine otuz bin vermeğe me-

bur tutulacaksınız. Eğer kapının önünde, size kendisini oğlunuzun bir tutam saçıyla tanıtacak olan adamı polise vermeğe kalkarsanız oğlunuz Con, muhakkak öldürülecektir.

Mister Vilyamson, bu haberi alınca zaten seyrek olan saçlarını yolmağa başladı.

Beş dakika sonra, Mister Vilyamson'un binadan çıktığı ve kapının önünde bekleyen, ufaktefek ve çelimsiz bir adama doğrulduğu görüldü. Karşı kaldırımda bir polis memuru keyifli keyifli geziniyordu. Çelimsiz adam biraz mutereddit görünürken milyonere.

— İsterseniz çağırın polisi, dedi. Siz onu çağırırken ben de şöyle elimi havaya kaldırıvereceğim. Karşiki köşede duran adamı görüyor musunuz? O da hemen benden aldığı işareti başkalarına verecek ve oğlunuz aynı dakikada öldürülecek!

Elhye gösterdiği köşeye bakan Mister Vilyamson, orada duran bir adamın dikkatle kendilerini seyretmekte olduğunu gördü. Çelimsiz adam, böylece milyoneri ikna ettikten sonra elini pantolonunun cebine daldırıp Vilyamson'a bir tutam saç uzattı. Bu saç, hakikaten oğlunun.

Milyoner, aczin verdiği haddetle homurdana homurdana elindeki zarfı herife verdi. Çelimsiz adam zarfı alır almaz gözden kayboldu.

Vilyamson az sonra endişe için de yazıhanesine girdiği zaman hayretler içinde kaldı. Con oradaydı. Milyoner, oğlunu karşısında görünce:

— Con'. Kim bilir ne korkunç heyecanlar geçirdin evlâdım?

Diye sarılıp çocuğun iki yanağın-dan öpmeden edemedi.

Lâkin Con:

— Hiç de korkunç değildi baba! diyordu. Zaten kuvvetli bir takım değilmiş. İkiye altı ile galip geldik!

— Peki, bu yüzükle, şu saç hikâyesi nedir?

Con, neşeli neşeli anlatmağa koyuldu.

— Sen her zaman, benim bir tuc-car oğlu olduğumu ve aklımdan dai-ma kârli işlerde olması gerektiğini söylemez misin? Tam bizim evin kapısından çıkarken, herifin biri parmağımdaki uğur yüzüğüne elli dolar verdi. Enayiye beş dolarlık yüzüğü eliye sattım. Sonra da «Şa-çımdan bir tutam kes, on dolar daha veririm!» demez mi? Budala mı-yım, saç bu, kesersin yine çıkar!.. Yani senin anlıyacağın açıktan alt-muş dolar parasını aldım salağın! Beğendin mi bu işi?

Con, bu sözlere cevap yerine ba-basından yediği tokadın sebebini anlamak için çok zorluk çekti.

"İstersen çağır polisi, beni teslim et!"

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı : 3

Bundan başka, aksine olarak bazı kapılar ve pencereler de örul müştü. Bazen bir odadan diğeri ne geçmek için de uzun bir koridor dolanmak mecburiyeti ortaya çıkmıştı. Koşk âdetâ ikiye bölünmüştü. Esasen dahili teşkilâtı karışık olan bu köşk, sonradan içime tekin siz bir yermiş hissimi vermeğe başladı.

Tuğrul ciddiyetle

— Sizin perilere cinlere inanmayacak kadar zeki ve mederi olduğunuz meydanda, dedi. Esasen her şey maddeye müstenittir

Ressam :

— İnanmıyorum, dedi. Fakat inanmam lâzım geliyor. Şu insanlar gariptir. Bazen en emin bir evde yapayalnız gecelemeden korkanlar vardır. Bir kapı gıcirtısı, bir fare gezintisi, rüzgârın saçaklarda çıkarttığı ses, onları sinirlendirir. Asabi zayıf olanlar mütemadiyen rahatsızlık duyar ve bu yüzden etraflarında insan ararlar. Bir gün bir hâdise beni fena halde sinirlendirdi. Karımı odada bırakarak ansızın ve mutadim hilâfına büyük salona çıkmıştım. Salonun elektrigini yakar yakmaz Samihayı karşımda gördüm. Onun benim arkamdan ve bu kadar çabuk, hem de bana duyurmadan gelmesine ve koskoca salonun ta obür ucuunda bir koltukta oturmasına maddeten imkân yoktu. Önce hayal gördüğümü zannettim. Gayri ihtiyarî geriye döndüm. Kapısının eşğinde durduğum yatak odamızın içerisine baktım. Karım yatıyordu. Hayretler içinde tekrar salona döndüm. Hayır, oradaki yok. Başımı iki tarafa müteaddit defalar çevirdim. Yalnız yatakta yatamı gördüm. Bu hâdiseyi önce bir göz aldanışına hamletmişim. Sonradan birkaç hâdise daha bana karımın karışık bir mahlûk olduğu kanaatini verdi.

Tuğrul sordu :

— Salonda gördüğünüz kadın nasıl giyinmişti?

Ressam :

Aynen karım gibi, dedi. Arkasında açık mavi bir kombinezon vardı. Ve onun gibi saçları, çıplak omuzlarına dokunmuştu. Salonda tı ayna filân var mıydı?

Ressam asabiyetle

Siz beni okadar basit düşüncele sanmayın, dedi. Karımın şeklinin aynaya aksederek bana salonun diğer ucunda görüldüğünü aklınıza getiriyorsunuz. Halbuki size karımın yatmış olduğunu söylemişim. Salonda gördüğüm gelince, o bir koltukta oturuyordu ve beni görünce ayağa kalkmıştı. Ayrıca birden yanan elektrik ışığının onun gözlerini kamaştırdığını ve bu yüzden hafif bir çığlıkla, bir elini yüzüne örttüğünü gördüm.

O günlerde âsabinız sakın değil miydi?

Tamamiyle sakındım. Hattâ en fazla mesut olduğum bir geceydi.

Bu hususta ne düşünüyorsunuz? Karımdan şüpheye başladım. Çünkü hususî itiyatları vardır. Meselâ gece muhakkak bir, iki defa odadan çıkar ve hiçbir defasında elektrik yakmaz. Bunun sebebini sordum.

Gece, dedi. Işık birden gözlemini acıtır. Muztarip oluyorum. Karanlıkta nereye gidiyordu? Niçin gidiyordu? Ancak bir dakika kadar dışarıda kaldığı halde vücudu buz gibi olmuş bir halde döndüyordu. Ben

Ne çabuk usûdun yavrum!

Diye onu okşadığım zaman ses çıkartmıyor ve yeni bir ihtiyakla kollarını bana uzatarak bahsi çeviriyordu. Her insanın bir takım itiyatları olabilir. Onun geceleri odadan çıkması gayet tabii bir itiyat olarak izah edilebilir. Fakat ancak bir dakika içerisinde saatlerce dışarıda kalmışçasına vücudunun buz kesilmesi bana daima gayri tabii geldi.

Ressam biraz sustuktan sonra

Şüphesiz, dedi. Buraya karımın la aramdaki hususiyetlerin hikâyesi

Karımın iki canlı bir vücuda sahip olmasından çok şüphe ediyordum. Evimde benim göremediğim başka bir insan daha yaşıyor..

sini anlatmaya gelmedim. Bütün bu tafsilâtı niçin verdiğimi sözlerimin nihayeti size anlatacaktır. Devam etmeğe mecburum.

Sabık emniyet müdürü

Sizi hangi bakımdan dinlediği mi tahmin edebilirsiniz, dedi.

Evet, devam ediyorum. Karımın böyle usumuş olarak döndüğü anlarda onu ya daha sinirli veya daha yumuşak olarak da bulduğum muhakkaktır. Bunlara da ehemmiyet vermezdim. Fakat bir gece uykumda kapının tıkırdadığını duyar gibi oldum. Ben gözlerimi açmadan önce onun yavaşça karyoladan indiğini ve odadan çıktığını gördüm. Onu birisi dışarıya çağırıyordu. O da kalkıp kapıyı açmış ve hemen bir, iki saniye içerisinde tekrar yatağına donmuştu. Hem de hiç olmazsa o soguk gecede o çıplak halyle bir yarım saat gezinmiş kadar vücudu sogumuş olarak. Bir vucudun sıcak yatağından kalkınca hava ne kadar soguk olursa olsun, bu gibi kesilmesine imkân yoktur. Halbuki Samiha b. bir, iki saniye içinde son derece üşüyordu. Size garip bir hakikati daha söyleyeyim mi? Sabahleyin açık saçık dolaştığı halde vücudu hiçbir zaman bu gece gezintilerinde olduğu kadar ışımev ve sogumaz. Şimdi bütün bunları benim evhamımdan ibaret sayınız. Fakat kayınpederimin beni bu evlenmeden vazgeçirmek için yazdığı bir iki mektup yanımdadır. Ve bu arada daima şu nu tekrar etmektedir, «Samiha garip bir kızdır. Onunla evlenmenin s. z. hiçbir zaman bahtiyar etmiyeceğini ve bu ızdivacın bir felâketle nihayete ereceğini biliyorum.»

Tuğrul

Bu mektuplardan birini olsan görebilir miyim? dedi.

Ressam Kenan cebinden kâhncas. bir zarf çıkartırken şaka etti.

Sizin muavin çok şükür bu cebimi teftiş etmemiş!

Tuğrul :

Arka cebinizde bir tabanca bulunduğunu bile haber aldım ded.

Öyle m.? Sayanı dikkat bir muavininiz var.

Tuğrul mektuplardan birisini açtı ve dikkatle okudu mektubu katlarken.

Karımın adının Samiha olduğunu söylemişsiniz, dedi.

Evet öyledir.

Fakat merhum kayınpederiniz bu ismi Samiha olarak yazmış. Ressam ehemmiyet vermeden.

Öyle mi? dedi. Bu bir harf ha-

tasıdır. M ve N harfleri arasında ancak bir küçük dış farkı var. Bihassa el yazısında bunu ehemmiyetle belirtmek kimsenin hatırına gelmez. Lâkin size şunu da söylemek isterim. Kayınpederim, kızının adını telâffuz ederken bu hatayı daima yapıyor, yani bazen Samiha, Bazen de Samiha diyordu.

Tuğrul sordu :

Hem yazı ve hem de dil hatası bir maddi sebebe müstenit olabilir.

Ressam

Bunun üzerinde fazala durmakta mana görmüyorum, dedi.

Sabık Emniyet müdürü sükûnetle cevap verdi.

Bilâkis Ben mecburiyet bile duyuyorum. Bir insan bu iki ismi dalgınlıkla birbirine karıştırmaz. Çünkü telâffuzları arasında büyük farklar vardır. Bu isimdeki mi hecesini söylerken dudaklarımızı kapatıyor ve hafif sert bir şekilde açıyoruz. Halbuki ni hecesinde dudaklar hiçbir rol oynamaz. Dilin ucu ön dişlerin üzerine yakın bir yerde, ön damağa dokunup katlanır. Esasen bu Samiha ismini söylerken dudaklar asla birbirine temas etmez.

Ressam bu noktaları sükûnetle dinleyip tatbik ettikten sonra

Doğrusu, dedi. Siz isterseniz bu isim farkından bir şeyler çıkartmağa çalışınız. Ben hikâyeye devam ediyorum. Kayınpederimin böyle müstakbel bir felâket zuhurunu muhakkak gördüğünü okudunuz. O munis ve sevimli adamın da bir bildiği vardı. Boşuna kızının saadetini böyle bir idfiksle karartamazdı. Onun ölümü de biraz garip oldu. Karım günlerce ağladı. Ve ben onun hicrîklarını duvarların içinden de duydum.

Bu ne demektir?

Sadece şu demektir ki karım hem benim yanımda hem de ben-den uzaklarda, başka odalarda ağladı.

Fakat bundaki garabet neredede?

Pardon, «ayni zamanda» kelimesini kullanmadım. O burada kollarımın arasında hicrîklardan boğulurken, bu hicrîkları ve ufacık çığlıkları ben koşkûn bir başka odasından ve müphem bir surette de duydum. Hattâ bir gece mübrem bir ihtiyaç için odadan çıkmıştım. Dışarıda kaldığım müddetçe çığlık çığlığa ağladığını işittim. Onu teselli için acele döndüm. Odaya girdiğim zaman hayretle gördüm ki derin bir uyku içindedir. Sonra ölürlen yanında bulunduğum Veyis Bey bana bir vasiyetname bıraktığını söylemişti. Bu vasiyetnameyi söylediği yerden aldım ve dışarıya çıkarak yatak odamızdaki masanın üzerine koydum. Bu sırada hastanın oda kapısı açıldı, Karım babasını kolları arasında tutuyordu. O öldü. Karımı zorla ayırdım. Kollarımın arasında tutarak odaya götürdüm.

Oraya vardığımız zaman vasiyetname sarı zarfıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Bunu karımın aldığından şüphe edemezdim. Çünkü ölüm halindeki babası onun kolları arasındaydı ve ben her iki odanın da kapılarının açık olduğunu hatırlıyorum. Demek elimle koyduğum sarı zarf, oradan kendi kendine uçup gitmişti. Hatta bir aralık pencerelerden dışarıya da baktım. Rüzgârla uçamayacak kadar ağır olan zarfı bahçede de aradım. Boş bir emek. Pencereler o gün hiç açılmıyordu.

— Size inanıyorum ama zarfın muhakkak bir bir insan tarafından alındığından da eminim. O sırada evde kim vardı?

— Karım, ben, bir de ölü.

— Veysi beyin o anda ölmüş olduğundan emin misiniz?

— Size ne diyorum, karımın kollarında son nefesini verdi. Samihayı ondan güçlükle ayırarak götürdüğümü ve zarfı biraz önce koyduğum yerde bulamadığımı size söyledim.

— Karınız bu vasiyetname için ne dedi?

— Görmediğini, onu babasının bana kendi eliyle teslim ettiğini ve benim onu koyduğum yeri unutmuş olacağımı söyledi. Zaten ben de onu karımın almış olmasına ihtimal veremiyordum.

— Siz bu zarfı bir başka yere koymuş olmalısınız. Kederli bir anda koydunuz. Şimdi hatırlıyamıyorsunuz.

— Asla. Çünkü onu masanın üzerine bırakırken aynı masadan kolonya şişesini almıştım. Esasen odada böyle bir şey koymağa elverişli başka yer de yoktu. İşte bu vasiyetname böylece kayboldu.

— Kayınpederinizin size ne yazmış olabilmesi ihtimali var?

— Bunu tahmin edemedim. Çünkü hayatında ne varsa intizamına koymuştur. Köşk ve bağ düğünden önce kızının üzerine çevrilmişti. Bankada bulunan on bin lira kadar bir para da emre muharrer çekler haline getirilmişti. Kayınpederim kızını hoş tutmaklığım için bana bir şey söylemeğe lüzum göremezdi. Çünkü bir erkeğin sevemiyeceği kadar karımı sevmekteydim ve yine de öyleyim.

— Veysi Bey ölmeden önce veya o sırada size vasiyetnameye dair bir şey söylemedi mi?

— Hayır. Yalnız onu bana uza-tırken Samiha «Baba niçin bize inanmıyorsun da hâlâ bu fikirle mustarip oluyorsun?» demişti.

— Bize dediği zaman kimleri kastedi-yordu?

(Arkası var)

700

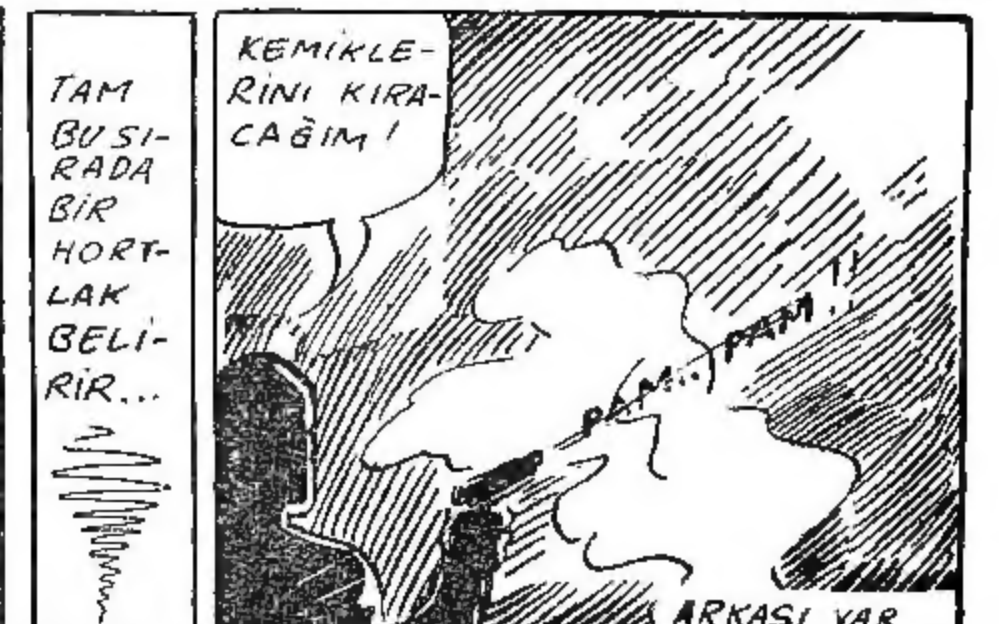
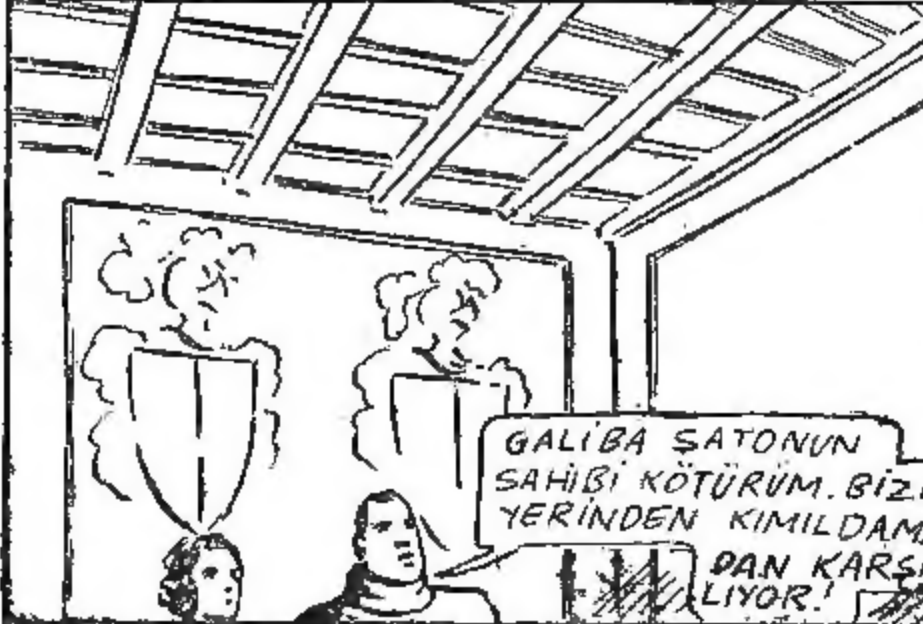
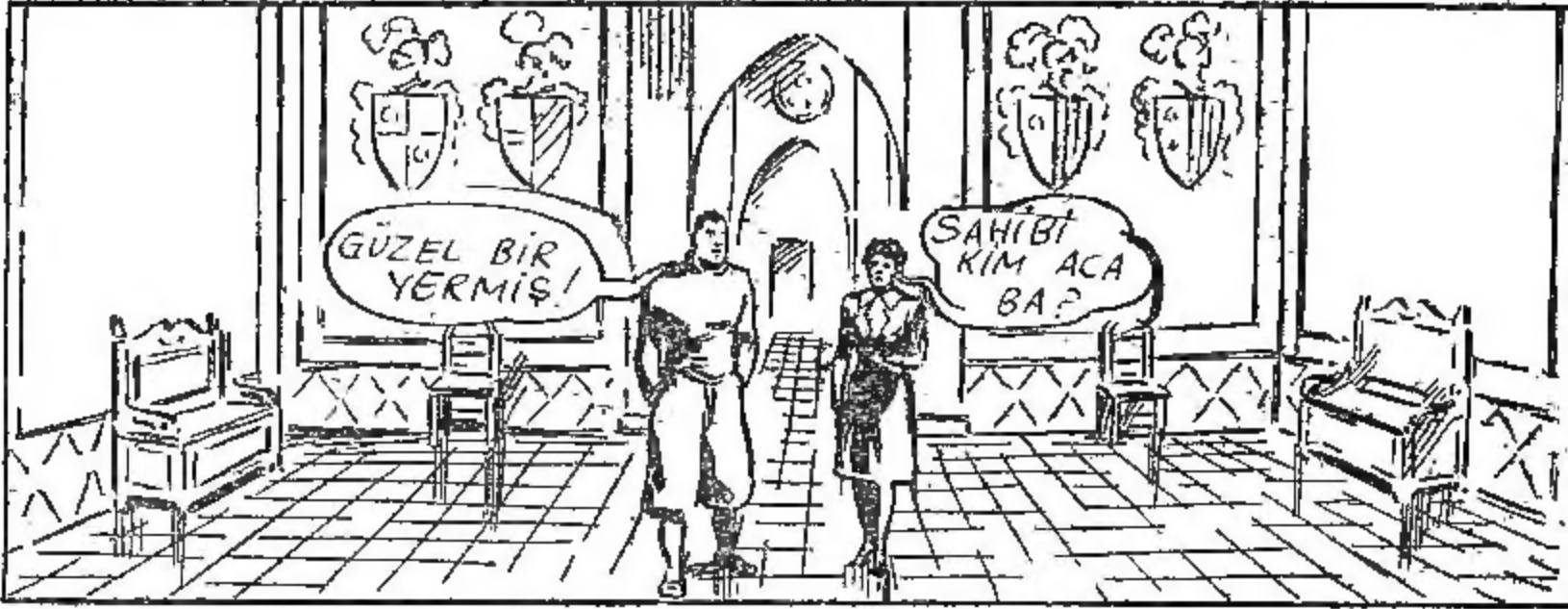
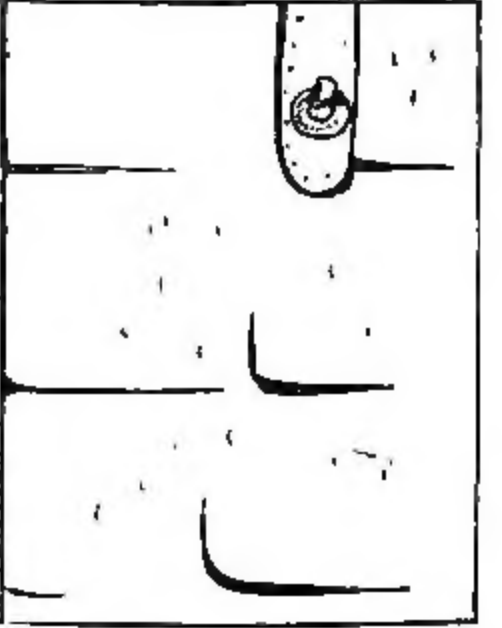
Okuyucumuza

1000

Liralık Hediye

vereceğimizi evvelce ilân etmiş-tik. Kura neticelerini ve kazanan numaraları gelecek dördüncü sayı-mızda bildireceğiz. Bu numaralı sa-yılar, ellerinde bulunan okuyucula-rımız süratle bize açık adreslerini ve numarayı kesip gönderirlerse, derecelerine göre hediyelerini ala-caklardır. Geçen sayımızda yanış-lıkla numaraların evvelden gönde-rilmesi yazılmıştı. Buna lüzum yok-tu. Ancak kazanan numaralar ilân olunduktan sonra gönderilmelidir. Fakat evvelden numara göndermiş olan okuyucularımız da kuraya gi-recekler ve aralarından kazananlar olursa, onların da hediyeleri, bize göndermiş oldukları adrese yollana-caktır.

KARA ALI HORTLAKLI KALE

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

SİHİRBAZLAR KRALI

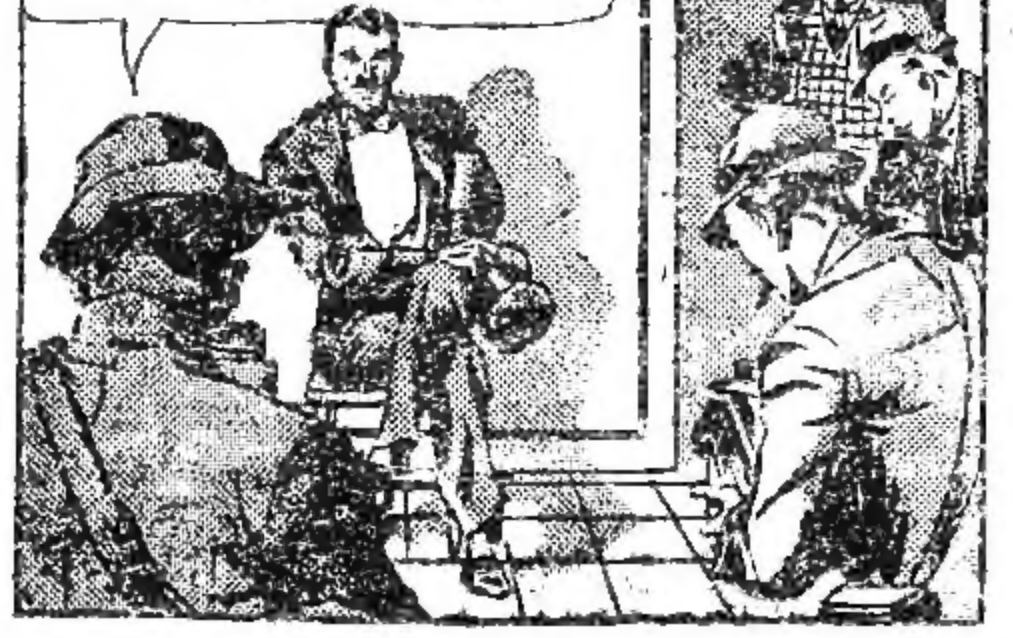

3

FOTO MUHABİRLER GELDİ. RES-
MINİZİ ALACAKLAR. ONLARA
BİRKÂÇ HÜNER DE GÖSTE-
RİN.

HAZIRIZ BAY MANDRAKE
BİR SEYLER YAPIN.

BU NASIL ?

NEYE
RESMİMİ
ÇEKME-
DİLER?

BÖYLESİNİ
UMMAMIŞLAR-
DI DA ONDAN
KORKUP KA-
ÇIŞTILAR.

MANDRAKE
BAY GRUNTZ'UN
BAŞINA DEVLET
KUŞU GİBİ KON-
MUŞTU... BU SIRA-
DA ODASINA YER-
LESEN MANDRAKE
MARIYI UNUTMUŞ
TU. BAY GRUNTZ
İSE ONU HIÇ İS-
TEMİYORDU...

SİZE VEDA ETMEĞE GEL-
DİM. GRUNTZ DÜŞÜN-
MÜŞ ETMİŞ...

DEMİK Kİ YAZİYET
BÖYLE. GRUNTZLA
İKİ ÇİFT LÂF
EDEYİM.

MARİNİN İYİ BİR
DANSÖZ OLDU-
GUND BİLİR-
SİNİZ.

BİLİYORUM,
BUNA
RAĞMEN.

NUMARASI ESKİDİ, HALBUKİ
BİZE DÜRMEDAN YENİ-
LİKLER LÂZİM.

FAKAT MAN-
DRAKE, NASIL
DANSETTİ-
GİMİ BİLİR.

BİR ÇARE
BULACAĞIM.

MARİ DANKA BAŞLATIN-
CA MANDRAKE BİR
İŞARET YAPIYOR VE KIZ
HAVADA DANSETME-
ĞE BAŞLIYOR.

BOŞLUKTA DANK HA. BU SEFERKİ
NUMARAN HOŞUMA GİTTİ MARI.
AFERİN.

MARİNİN BOŞLUKTA
DYNADİĞİ OYUN BU
SEFER HOYSUZ Dİ-
REKTÖRÜN HOŞUNA
GİDİYOR VE ONU RE-
VÜNÜN BİR ARTİSTİ
YAPMAĞA KARAR
VERİYOR.

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

